

சிறுகதை மாத இதழ் மஞ்சரி

47 ஆசிரியர்: மு.தயாளன் ஆன் 2024 100 ரூபா

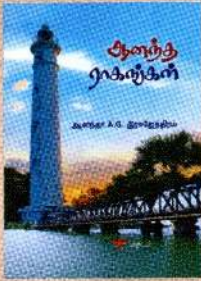

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

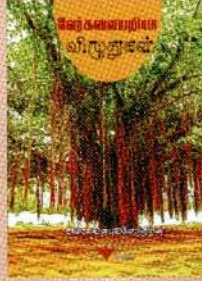
மகுடம் பதிப்பக வெளியீடுகள் - 2023

69

கவிதை நூல்

70

மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

71

புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

72

நாவல்

73

சிறுகதைத் தொகுப்பு

74

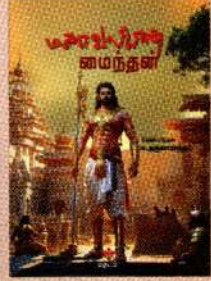
சிறுகதைத் தொகுப்பு

75

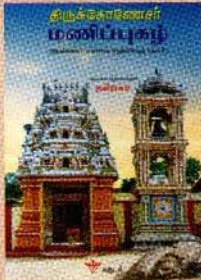
கட்டுரைத் தொகுப்பு

76

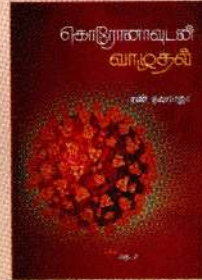
சிறுவர் நாவல்

77

பாமாலை

78

கட்டுரைத் தொகுப்பு

79

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை பெற்றுக் கொள்ள மகுடம் பதிப்பகம்,

90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு, தொ.பே. இல.: 077 4338878

எதனை வாசிப்பது?

இந்தத் தலையங்கத்தை எழுதும்போது இன்று உலக புத்தக தினம். வாசிப்பு அருகிக்கொண்டு செல்கிறது: யாரும் புத்தகங்களை வாங்குவதில்லை என்பது போன்ற குற்றச் சாட்டுகள் இலக்கிய உலகில் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. உண்மையில் பிரச்சினை வேறுவிதமாகத்தான் இருக்கிறது.

எதனை வாசிப்பது என்பதுதான் பிரச்சினை. இன்று வெளிவரும் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் சிறுகதை மஞ்சரி அடங்கலாக சாமானியர்களுக்கான படைப்புகளாக இருப்பதில்லை என்பதுவே தலையாய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. சகல வெளியீடுகளும் எழுத்தாளர்களுக்காகவே படைக்கப்படுகின்றன. எல்லாப் படைப்புகளும் தீவிரத் தன்மை (*Serious concept*) கொண்டவைகளாகவே உள்ளன. சாமானியர்கள், அன்றாடங்காய்ச்சிகள் படிக்கக் கூடியவையாக எதுவும் இருப்பதில்லை. ஒரு காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஆனந்தவிகடன், கல்கி, குமுதம், போன்றவை ஜனரஞ்சகத் தன்மை கொண்டவையாகச் சாமானியர்களைச் சுலபமாகச் சென்றடைந்தமையை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவைகளுக்கெதிராகக் குரல் எழுப்பப்பட்டுச் சுதேசபடைப்புகளை வாசிக்கவேண்டும் வளர்க்கவேண்டும் என்ற கோசங்களினால் சாமானியர்கள் தாமாகவே ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள் அல்லது ஒதுக்கப்பட்டார்கள்.

தம்முடைய தவறை ஒத்துக் கொள்ள முடியாத எமது எழுத்தாளர்கள் சாமானியர்கள்மேல் அடுக்காக்கக் குற்றங்களைச் சுமத்தித் தப்பிக் கொள்கிறார்கள் என்பதுவே உண்மை. இந்த எழுத்தாள அடியாட்களின் தூரநோக்கின்மைதான் சகலதிற்கும் காரணம்.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பெரும்பான்மையான எழுத்துகள் அரசியல் முலாம் பூசப்பட்டவையாகவே உள்ளன. ஒரு பி.டி. சாமியும் தமிழ்வாணனும் நம் மத்தியில் உருவாகாமல் போனதற்கு இந்த அரசியல் போர்வையில் எழுதிய எழுத்தாளர்களே பொறுப்பு.

வாசிப்பு என்பது விருப்பத்தின்பேரில்தான் ஆரம்பமாகிறது. அந்த அந்த வயதில் அவரவருக்குத் தேவையான படைப்புகள் நம் மத்தியில் இல்லாமல் போனதால் வாசிப்பின் பக்கம் பலர் வராமலே மறைந்துவிட்டார்கள்.

எழுத்துகள் மக்களுக்கானவையாக இல்லாமல் எழுத்தாளர்களுக்கானவையாக மாற்றமடைந்தமையே வாசிப்பின் தேக்கத்திற்குக் காரணமே ஒழிய மக்களல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டு எம்மை நாமே மாற்றுவோம்.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

- 1 எதனை வாசிப்பது?
- 2 உள்ளடக்கம்
- 3 ஆனந்தப் போராட்டம்
சம்பூர் சமரன்
- 7 இருள் விலகுமே
கிண்ணியா சீனா
- 12 வழி தவறிய வாழ்வு (குறுநாவல்)
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
- 16 தடம் மாறிய மனிதர்கள்
கனகசூரியம் யோகானந்தன்
- 20 செவ்வந்தி
திருமலை ரவிசாந்தன்
- 27 செருப்பா? மானமா?
நிலவூர்ச் சித்திரவேல்
- 31 ஊரில் ஒருத்திஊடக் கறுப்பி இல்லை
ஜே. பிரோஸ்கான்
- 36 A Selfless Soul
M. Thayalan
- 41 The Mission is over
M. Nat

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் ,+94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

கனக. தீபகாந்தன் +94772121508

வெண்பா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை
+94772244616

நன்றிக்குரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன் , திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன் ,செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

அட்டைப்படம்: மு. தயாளன்

ஒவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர் ,
செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள் Dr P.இராசையா

கள நிர்வாகம் கனக தீபகாந்தன், வி. மைக்கல்
கொலின், த. சரண்யா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai1@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

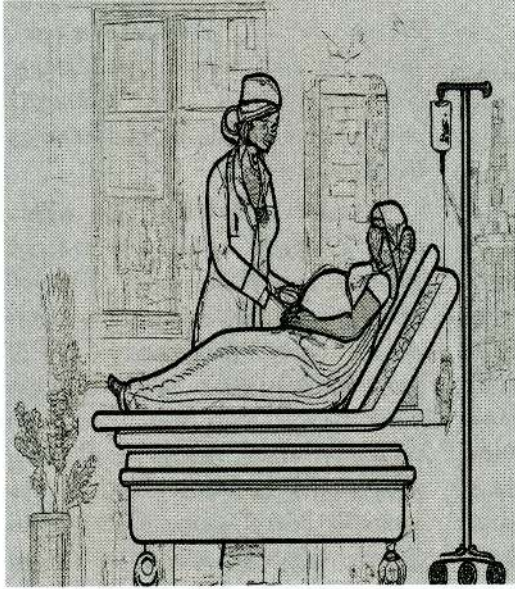
Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco
branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger: 80Euro/year
Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays, Sort
code 20-37-15, A/C Number 60389307 IBAN
: GB11BUKB 20371560389307 SWIFTBIC
BUKGBB22

ஆனந்தப் போராட்டம்

சம்மூர் சமரன்

காரில் செல்லும் போது மனதினுள் ஒருபடப்பு இருந்து கொண்டேயிருந்தது. மூத்த பிள்ளையின் பாடசாலைக்கு அண்மையில் வந்துவிட்டான் கதிர். அவனது தொலைபேசி அப்போது அலறியது. நெஞ்சம் பதறியது ஆம்! அவன் எதிர்பார்த்த நபர் தான் அந்த அழைப்பில், மனைவி கார்த்திகா வலி தாங்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருப்பது அவளது குரலில் விளங்கிக் கொண்டான். உடனே வேகமாகக் காலைத் திருப்பி வீட்டிற்கு விரைந்தான் வேகமாக வந்தவன் கார்த்திகாவைப் பேரன்போடு பிடித்துக் காரிலேயே மெதுவாக ஏற்றிக் கொண்டான்.

கார்த்திகா பிரசவ வேதனை தாங்க முடியாமல் அழுதாள். இவர்களுக்கு இந்த நேரத்தில் உதவுவதற்கு யாருமில்லை. உறவினர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவ்வளவு பழக்கமானவர்கள் அருகில் இல்லை. சாதாரண பெயிண்ட் அடிக்கும் தொழிலாளியான கதிர் மிகுந்த கஸ்டத்தின் மத்தியிலேயே வாழ்கின்றான். அவன் வேலை செய்து ஈட்டும் வருமானம் செலவுக்கு மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது. செலவு போக மேலதிகமாக எதையும் அவனால் சேமிக்க முடியவில்லை. இவர்களது திருமணம் காதல் திருமணம் என்பதால் இரு வீட்டாரும் கடுமையாக எதிர்த்தனர். ஒரு பக்கம் உறவினர்களிடமிருந்தும் இவர்களுக்கு எவ்விதமான உதவிகளும் கிடைக்கவில்லை. இனிமேலும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இந்தப் பிரசவத்தில் மூன்று பிள்ளைகள் பிறக்கும் என்று ஏற்கனவே மருத்துவ பரிசோதனை மூலம் கதிரும் கார்த்திகாவும் அறிந்து இருந்தார்கள். இதுவரை யாரிடமும் கடன் வாங்கிக் கூட பழக்கம் இல்லாதவன் கடனாளியாக மாறிவிடப் போகிறான் என்ற பயமும் அடிக்கடி மனதிற்குள் கதிருக்கு தொற்

றிக் கொண்டது. தேவைகளின் ஏக்கமும் வறுமையும் வேதனையைக் கூட்டிக் கொண்டு அவன் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

வைத்தியசாலையின் உள்ளே கார் விரைந்து சென்றது. காரிலிருந்து மிக வேகமாக இறங்கிய கதிர், கார்த்திகாவை மெதுவாக இறக்கி அங்குள்ள வைத்தியசாலைத் தள்ளுவண்டியில் வைத்துத் தள்ள முற்பட்டவேளை வைத்தியசாலையில் பணி புரிவோர் அவ்விடம் விரைந்து கார்த்திகாவை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்கள். கார்த்திகாவின் தற்போதைய நிலையினைப்பரிசோதித்த மருத்துவர்கள் உடனடியாக சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பரிந்துரை செய்தார்கள். கதிருக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை மனம் பதைபதைத்துக் கொண்டிருந்தது. எண்ணங்கள் அலைமோதியது. துயரம் வருத்தத் துன்பம் அவனின் கண்களை மூடிக்கொண்டது. சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின்னர் வைத்தியசாலை அனுமதிப் பிரிவிலே தனது மற்றும் மனைவியின் விவரங்களை அவன்பதிவு செய்தான்.

இந்த நேரத்தில் தனக்கு ஆறுதலாக யாரும் இல்லையே என அவனது மனம் ஏங்கித் தவித்தது. அந்நேரம் கதிரின் வேலைத் தளத்தில் இருந்து அழைப்பு வந்ததால் சட்டைப் பையிலிருந்து தொலை பேசி அவறியது. முடிக்கப்படாத வேலை ஒன்று இருப்பதாகவும் அதனை இப்போதே வந்து முடித்துக் கொடுக்குமாறும் வேலைத் தளத்தில் இருந்த ஒரு அதிகாரி அவனுக்கு அந்த அழைப்பின் மூலம் தெரியப்படுத்தினார். இந்த

இக்கட்டான நிலையில் மனைவியைத் தனியே விட்டுவிட்டுச் செல்வதா? இது ஒரு பக்கம் இருக்கஐயோ! தன் மகளைப் பாடசாலையிலிருந்து இன்னும் அழைத்து வரவில்லையே? தன்னைக் காணா விட்டால் பயத்தினால் மகள் அழுது கொண்டு இருப்பாளே! என்பதும் அவனுக்கு நினைவில் வந்து போனது. மனம் தவித்தது.

தொலைபேசியில் அழைத்த அதிகாரியிடம் தனது நிலைமையைப் பதட்டத்துடனும் கவலையுடனும் சொல்லி முடித்தான். முதலில் மறுத்த அந்த அதிகாரி அவனது நிலைமையைக் கேட்டு இரங்கினார்போலும், அவர் வேறு ஒருவரை வைத்து அந்த வேலையை முடிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுத் தொலைபேசியை நிறுத்தினார். அதிகாரி கூறிய விடயம் ஓரளவுக்கு நிம்மதி தந்தாலும் நிர்க்கதியான இந்த நிலை இன்னும் அவனை வருத்தியது. கார்த்திகாவுக்குப் பிரசவம் சத்திரசிகிச்சை மூலம் நடைபெறும் என அங்கிருந்தவர்கள் மீண்டும் கதிரிடம் கூறினார்கள். அவன் அதற்குத் தலையசைத்தான். அதற்கான ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கதிருக்குக் கடவுள் மீது நம்பிக்கை சற்று குறைவு. அவன் தன்னில் நம்பிக்கை கொண்டவன், அந்நாள்தான் தனி ஒருவனாகக் குடும்பத்தைத் தன் மீதுள்ள நம்பிக்கையின் மூலமே உழைப்பதுடன் நல்ல முறையில் பார்த்துக் கொள்கிறான். இன்று என்னமோ அவனை அறியாமல் ஒரு தளர்வினை உணர்ந்தான். மனத்தையித்தனைப் பெற்றுக் கொள்ள எல்லா தெய்வங்களையும் மனதில்

நினைத்துப் பிரார்த்தனை செய்தான். அப்படியே கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு அங்கிருந்த இருக்கையில் சோர்வாகச் சரிந்தான்.

இது இவ்வாறு இருக்க, மூத்த பிள்ளை திவ்யா பாடசாலை முடித்தவுடன் தனது அப்பா வழமையாக வந்து நிற்கும் கார் நிறுத்தத்திற்கு சென்று பார்த்தான். அங்கு அவருக்காகக் காத்திருந்தாள் காணவில்லை. அரை மணித்தியாலம் ஆகியும் வரவில்லை என்பதை அறிந்து மனவேதனை அடைந்து ஒவென்று அழுதான். சிறிய பிள்ளை அல்லவா! தனது தந்தையைக் காணாது, அவர் வராத ஏக்கத்திலும் ஏமாற்றத்திலும் விம்மி விம்மி அழுதான். அங்கே தங்களது பிள்ளைகளை வீட்டிற்கு கூட்டிச் செல்வதற்காக வந்த பெற்றோர் திவ்யா அழுவதை கண்டு காரணத்தை கேட்டறிந்து அவளின் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த எண்ணி ஆறுதலாக அவளிடம் பேசினார்கள்: இருந்தாலும் அவள் அழுகையை நிறுத்தவேயில்லை. எனவே அவளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்க வேண்டும் என்பதற்காக மீண்டும் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று அவளது வகுப்பு ஆசிரியரிடம் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். திவ்யாவின் விவரங்களைப் பதிவேட்டில் தேடிய அவளது வகுப்பாசிரியர் கதிரின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கண்டுபிடித்து அழைப்பினை மேற்கொண்டார். வேதனையால் துடித்த கதிர் வைத்தியசாலை இருக்கையில் சோர்வாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தபோது தொலைபேசி மீண்டும் அலறியது. முன்பின் பழக்கமில்லாத ஒரு இலக்கம் அவன் தொலைபேசித் திரையில் விழுவதைக் கண்ட கதிர் சற்று தயக்கத்துடன் எடுத்து பேசினான்.

அதிலே “திவ்யாவின் அப்பா நீங்களா! நாங்கள் திவ்யாவின் பாடசாலையிலிருந்து கதைக்கின்றோம், நான் அவரது வகுப்பாசிரியர்” என்று மறுமுனையிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

“ஓம், நான் தான்” என்று பதிலளித்தான்.

கதிருக்கு மூத்த மகளின் நினைவு அப்போதுதான் மனதில் சுரீரென்று வந்தது. தனது நிலைமையை அந்த ஆசிரியரிடம் எடுத்துக் கூறினான்.

கதிரின் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்ட அந்த ஆசிரியர் கதிருக்காக இரங்கினார். தற்போது கார்த்திகாவை அனுமதித்து உள்ள வைத்தியசாலையில் முகவரியை கேட்டறிந்து கொண்டார். திவ்யாவை தனது வேலை முடியும் வரை தன்னோடு பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து வீட்டிற்குப் போகும் போது அந்த வைத்தியசாலைக்கு வருவதாகச் சொல்லி அழைப்பைத் துண்டித்தார். இலேசாக சற்று நிம்மதி பெற்றது கதிரின் மனம். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பிறகு மீண்டும் மனம் கடல் அலைபோல், கொந்தளித்து, புயல் அடிக்க தொடங்கியது. குழந்தைப்பேறு என்பது எவ்வளவு அற்புதமான விடயம் உலகில் எவ்வளவு பெர் ஒரு குழந்தை கூட இல்லாமல் கோயில், வைத்தியசாலை என அலைகிறார்கள். ஆனால் கதிருக்கு இறைவன் அந்த வரத்தை

தற்போது கொடுத்து வைத்திருக்கிறான் போலும் அதனால் தான் இங்கே மூன்று பிள்ளைகள் ஒரே தடவையில் அவனுக்குக் கிடைக்கப் போகின்றது என்று அலைமோதிய எண்ணங்கள் மலை போல மகிழ்ச்சி வரவைக்க இடையிடையே போராடியது. இன்னும் சில நிமிடங்கள் அவன் தன் செல்வங்களைக் கையில் ஏந்தப் போகிறான். இதயத்துடிப்பு வழமையை விட சற்று அதிகமாகவே இப்போது துடித்தது. மீண்டும் மீண்டும் கடவுளை பிரார்த்தனை செய்தான். தாய்க்கும் சேய்க்கும் எவ்விதமான ஆபத்தும் வரக்கூடாது என்று அவனது பிரார்த்தனை இருந்தது. சில நிமிடங்கள் கழித்து சத்திர சிகிச்சை முடிந்து விட்டது என அங்கிருந்த தாதியர் கதிரிடம் கூறினர். ஆனால் குழந்தைகள் பற்றி ஒன்றுமே அவர்கள் அவனிடம் தெரிவித்திருக்கவில்லை. அதனால் மனப்போராட்டம் இன்னும் முடியாமல் அவனுக்குத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

சத்திர சிகிச்சை செய்த மருத்துவர்கள், தாதியர்கள் சத்திர சிகிச்சை அறையிலிருந்து எவ்விதமான உணர்வுகளையும் அவர்களது முகத்தில் வெளிப்படுத்தாமல் தங்களுக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள். கதிருக்கு அவர்களது முகத்தில் காணப்படுகின்ற தன்மை கதிருக்கு எவ்விதமான ஒரு விடயத்தையும் புலப்படுத்தவில்லை. அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்காமல் இருந்தது. தனது பிள்ளைகளுக்கு அல்லது கார்த்திகாவுக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ? எனச் சந்தேகம் மனதில் ஒரு பக்கம் அவனை ஆட்கொண்டு

துடிதுடிக்க வைத்தது. மருத்துவர்களின் அனுமதி சிறிது நேரத்தில் அவனுக்குக் கிடைத்தவுடன் தனது பிள்ளைகளையும் மனைவியையும் பார்ப்பதற்காக அவர்கள் சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்டு வைத்திருந்த அறைக்கு ஓடினான். அங்கே தொடட்டில்களில் முத்தாக மூன்று பிள்ளைகள் கதிரைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கார்த்திகா மயக்க நிலையில் இருந்தான். அப்பாடா! இப்ப தான் நிம்மதி என்று பெருமூச்சு விட்டான். இது வரை கதிரின் மனதில் இருந்த அவர்களுக்கு ஏதும் ஆயிருக்குமோ என்ற போராட்டம் முடிவுக்கு வந்தது.

மருத்து வத்துறையினர் பாதுகாப்புடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் தனது குழந்தைகளைப் பிறக்க வைத்து விட்டார்கள் என்பதை எண்ணி அவன் மகிழ்ந்தான். ஆனால் தனது குடும்பத்திற்கு மட்டுமே இதுவரை தான் உழைத்த பணம் போதுமாக இருந்தது. இனி இன்னும் கடினமாக உழைத்து வாழ வேண்டிய கட்டாய நிலை அவனுக்கு உள்ளது. பொங்கி வந்த அன்பினால் கண்களில் கண்ணில் அரும்பியது. மனம் குளிர பிள்ளைகளை ஒவ்வொன்றாக தூக்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான். அந்த நேரம் அறைக் கதவைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டு திரும்பும் போது தனது மூத்த மகள் திவ்யா நிற்பதைக் கண்டு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியுடன் புன்முறுவல் பூத்து கொண்டான் அன்பினால் அவளையும் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டான் கதிர்.

கூடல் வளமும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் விரிந்து கிடக்கும் கழனிகளும் ஆங்காங்கே அமைந்துள்ள சிறு குளங்களும் ஊருக்குள்ளே ஊடறுத்துச் செல்லும் கடல் நீர்க் களப்புக்களும் கிண்ணியாவின் எழிலை ஏற்றமாய்க் காட்டி இன்பங்களைச் சொரிகின்றன.

விருந்தென்று வருவோரை வரமாக வரவேற்கும் பக்குவம் கொண்டோர் வாழும் இவ்வூரிலே, கொடுத்தொற்றாம் கொரோனாக் காலத்திலும் கூடப் பெரிதாகப் பொருட் தட்டுப்பாடுகள் இருக்கவில்லை.

உள்ளூரில் விளைந்த உணவுகளும் கடலுணவும் கணிசமான அளவில் கிடைத்தன.

அங்குள்ளோர்க்கு இவையெல்லாம் வரந்தான். அன்று, அதிகாலை பாங்கொலி கேட்டதும் கண்விழித்த நிஷாவுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமாய் இருந்தது.

“கேட்டீங்களா.”

“கொஞ்சம் எழும்புங்களேன்”. என்றவாறு எழுந்து கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

இருள் விலகுமே!

“என்ன நிஷா ஏலாம இருக்கா.”

“ஹொஸ்பிட்டலுக்குப் போவோமா.” என்றார் அவளின் கணவர்.”

“ஓமோம். கொஞ்சம் ஏலாமத்தான் இருக்குது.”

“எதற்கும் விடியட்டுமே.”

“கொஞ்சம் பொறுப்போமே.” என்றாள் நிஷா.

“இல்ல நிஷா. நீங்க வெளிக்கிடுங்க. நான் கொண்டு போய் விட்டுட்டு வாறேன்.” என்றவாறு எழுந்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக எடுத்து வைத்த கூடையை வெளியில் எடுத்தார் நிஷாவின் துணைவர்.

“உம்மா. உம்மா. வாங்களேன்”. என்று குரல் கொடுத்தாள் நிஷா. சத்தம் கேட்டதும் நிஷாவின் வாப்பா,

“என்ன பிள்ளை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவப் போறீங்களா?”

“உம்மா தொழுது கொண்டிருக்காங்க.. வருவாங்க.”

“நசீர் மாமாவை ஓட்டோ கொண்டு வரச் சொல்லவா.” என்றவாறு கேட்கிறந்து விட்டார்.

“சரி வாப்பா சொல்லுங்க” என்றாள் நிஷா. சிறிது நேரத்தில் கிண்ணியா தள வைத்திய சாலையில் நிஷா அட்மிட் செய்யப்பட்டாள். அட்மிட் பண்ணை இருபதாம் திகதி கொடுக்கப் பட்டிருந்தாலும் இரண்டாம் திகதியே அட்மிட் பண்ணப் பட்டாள். பரிசோதனைகள் நடந்தது.

“பிரச்சினை பெரிதாக ஒன்றும் இல்ல. நோமல் பேர்த் எதிர்பார்க்க ஏலாது. தலை திரும்ப இல்ல பன்ஸீர்க் குடம் உடைஞ்சிட்டுது என்றாராம் வீயோஜி” அவளைத் தாமதிக்காது தியேட்டருக்கு எடுத்தார்கள். சீசர் செய்யப் பட்டது. அழகான ஆண் குழந்தை அட்டகாசமாக அழுதது.

நிஷாவின் உள்ளமெலாம் குளிர்ந்தது. அவளுக்கு, தன்னில் தழைத்த தருவின் அழகுரல் ஆனந்தம் தந்தது. குருதியிற் குளித்தவளின் காயத்தை குத்திக் கடடும் போது கூடப் பெரிதாக வலிக்கவில்லை. சின்னஞ் சிறு பிஞ்சுவனை தாய்க்குக் காட்டினார்கள்.

வைத்தியக் கவனிப்பு முடிந்தது ரெண்டு நாட்களில் வீடு வந்தது அந்தப் புதுவரவு.

“நிஷா இன்ஷாஅல்லாஹ் நம்ம நாளைக்கு வயல் வெட்டலாம்.”

இந்த முறை நல்ல விளைச்சல் போலவே இருக்குது.”

“அப்போ இன்னும் ரெண்டு நாளில் நம்ம குடும்பத்தாருக்கு ‘அக்கீக்கா’ சாப் பாடு போடுவோமே.” என்றாள்.

“இன்ஷாஅல்லாஹ்” என்றதும் நிஷா வின் கணவர் வயலுக்கு வெளிக்கிட்டுப் போனார். வயல் வெட்டுவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்து விட்டு வீடு வரும் போது வானம் இருண்டு விட்டது.

“யா அல்லாஹ் உன் கருணையைக் காட்டு.” என்று இறைவனை வேண்டிக் கொண்டார்.

வயல்களை இரு கூறாக்கிக் கிழித்து விட்டது போல் தெரிந்தது அந்தப் பாதை. அதன் இருபுறத்திலும் நிலமகள் பச்சைப் பட்டாடையில் பார்ப்போர் கண்ணுக்கு விருந்தளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சில வயல்களில் கதிர்கள் இப்போது தான் வெளியுலகைக் காண விழைந்து கொண்டிருந்தது. சில வயல்களில் முற்றித் தலை வணங்கிக் கொண்டிருந்த நெல் மணிகளில் பட்டு வந்த அந்தக் காற்று நாசியின் ஊடாக உடலெங்கும் வியா பித்தது. சுங்காண்குழி தாண்டும் போது சிறு சிறு விண்துளிகள் விழத் தொடங்கின.

விண்ணிலே சேர்ந்திடும் மேகங்களை மென் காற்றுக் கலைத்தது. என்றாலும் தூரங்கல் சந்தியை நெருங்கும் போது பெருமழை கொட்டியது. நாசாரின் மனம் கவலையில் தோய்ந்தது.

“யா அல்லாஹ் நீ போதுமானவன்.”

“நீயே போதுமானவன்.” என்று இதயம் துடித்தது. நனைந்த நிலையில் வீடு வந்தவரை ஆறுதல்கூறி ஆதரித்தாள் நிஷா.

“என்னங்க. இந்த மழை நம்ம வயல் பக்கம் பேஞ்சிருக்காது.”

“நம்ம வெள்ளாமைக்குச் சேதம் வராது.”

“எங்கள் அல்லாஹ் கைவிட மாட்டான்.”

“குளிச்சிட்டு வந்து சாப்பிடுங்க.” என்று கணவனுக்கு வார்த்தைகளால் ஒத்தனம் போட்டாள் நிஷா.

அன்றைய இரவு இருவருக்கும் சிவ ராத்திரி தான் ஓயாது கொட்டும் பெரு மழை இனி நின்றிடும், இப்ப நிற்கும் என்றெண்ணியே விடிந்து விட்டது.

வீட்டில் அனைவருடைய முகங்களும் வாடி விட்டன.

“என்ன தான் செய்வது யாராலே மழையை நிறுத்த முடியும். பொறுமை தான் பெரிது.” என நிஷாவின் தாயார் ஆறுதல் அளித்தார்.

ஒருவாரமாகத் தொடர்மழையினால், பல வயல்களில் முற்றிய நெல்மணிகள் நீரில் குளித்தன. நிலத்தை முத்தமிட்டன. காண்போருக்குக் கடுங் கவலையைத் தந்தன.

“இந்த முறை அல்லாஹ்தராட்டிலும் இன்னொரு முறை கட்டாயம் தருவான்.” என்ற நம்பிக்கையை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டனர் நிஷாவும் கணவரும்.

ஒரு சுண்டு நெல்லும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. நாட்கள் உருண்டோடின. எல்லோரும் அடுத்த போகம் விதைக்க ஆயத்தமனார்கள். இவர்களும் பல துயர் தாண்டியே மீண்டும் விதைத்தனர். இந்த முறையும் அதே கொடுமை தான்.

“பயிர் வெளஞ்ச நேரம் வெட்டி எடுக்க ஏலாம் இருக்குதே.” இந்த முறையும் வெள்ளம் தானே. இறைவனின் இரக்கம் கிடைக்குமா.” என ஒவ்வொரு விவசாயியும் ஏங்கிக் கலங்கினான் .

“வெளியே எறங்க ஏலாது. அடைமழை பெய்யுது.”

“யா அல்லாஹ், ஒன்னுடைய இரக்கத்தைக் காட்டு நாயனே. “என்று தொழுகைப் பாயிலே இருந்து கொண்டு அழுதார் நிஷாவின் தாயார். தொடர்ந்தும் மழைபெய்து கொண்டு தான் இருந்தது.

“கடலிலே தொழில் செய்யப் போறவங்களும் போகல. ஊர்ல சரியான பஞ்சம்” என்றார் நிஷாவின் வாப்பா..

“கந்தளாய்க் கொளம் நெறம்பிட்டாம். வான் கதவுகளைத் தொறந்திட்டாங்களாம். அதேபோல சேனநாயக்க சமுத்திர கதவுகளும் தொறந்தாச்சாம்.” என்றார் நாசர். கிழக்கின் பெரும்பாலான வயல்கள் நீரில் மூழ்கின. மீண்டும் முற்றிய நெல்மணிகள் நீரின் குளித்து மண்ணை முத்தமிட்டன. பல வயல்களில் நெற்பயிர்கள் முற்றாக மடிந்துபோயிற்று .

“யா அல்லாஹ்.” போன முறையும் ஒரு சுண்டு நெல்கூடக் கெடைக்கல. இந்த முறையும் அப்புடி ஆகிடுமா.”

“விவசாயிகளின் வாழ்க்கை இனி இருண்டுபோகுமோ. வயல்கள் மழையில்லாமல் வறண்டு போகுது .இல்லாட்டி வெள்ளத்திலே அழிந்து போகுது. விவசாயம் செய்றவங்களுக்கு விடிவு கிடையாதா.” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கலங்கினான். மனசுக்குள்ளிருந்து அனல் கொப்பளிக்க ஏக்கப் பெருமூச்சொன்றை விட்டான் நிஷா.

“காளிபாஞ்சான் வயல் எல்லாம் வெள்ளம் பரவுது.” என்றார் வாப்பா கரீம்.

“மயிலப்பன் சேனை சோலைவெட்டுவான் பகுதியெல்லாம் போக்கு வரத்துச் செய்ய ஏலாது .” என்றார் நாசர். இருவாரங்களாக மழை வெள்ளத்தில் மக்களின் அவஸ்தை அதிகமாக இருந்தது.

“இண்டைக்குக் கொஞ்சம் வெட்டாப்புப் போடும் போலக் கெடக்கு புள்ள. வானம் வெளிச்சிக் கெடக்கு. இனி வெள்ளம் வடிஞ்சிடும். நேத்துச் சோலை வெட்டுவான் பக்கம் நிறையப் பேர், தோணியிலே போய் நிவாரணம் குடுத்தாங்களாம்.” என்றார் நிஷாவின் வாப்பா கரீம் .

“மலை நாட்டுப் பக்கமும் கனத்த மழை பெய்றதாலே, இப்ப கரட் விலைகூட கிலோ 2000 ஆயிரம் போகுது.” என்றார் நிஷாவின் தாயார்.

“அடிக்கிற காத்தையோ பேயும் மழையையோ, கடுமையான வெயிலையோ அழிச்சிட்டுப் போகும் சுனாமியையோ யாராலயாச்சும் கட்டுப்படுத்த ஏலுமா. அந்த ஆண்டவன் தான் போதுமானவன் அவன்கிட்ட தான் அதெற்கெல்லாம் சக்தி இருக்கு. பயிர் செஞ்சி வாழுற மக்கள் எப்பவுமே இறைவனை நம்பித் தான் வாழுதுகள்.” என்று வேதனைப் பட்டார் நிஷாவின் தாயார்.

மேகங்கள் மெல்ல மெல்ல விலகிடத் தூறலும் நின்றது. சூரியன் மெல்ல ஒளி முகத்தைக் காட்டியதும் வீட்டினுள் இருந்த சிறுவர்களும் பெரியோர்களும் வெளியே வந்து வெயிற் குளித்தனர். மரங்களில் இருந்த பறவைகளும் களிப்புடன் தன் சிறகுகளை உதறி வெயிலில் காய வைத்தன.

நேரம் செல்லச் செல்ல மழை மேகங்கள் மறைந்தன. வயல் நிலங்களைச் சூழ்ந்து கொண்ட வெள்ளம் வடியத் தொடங்கியது. காலநிலை மாற்றம் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. நிஷாவின் வயற்பகுதியான குரங்கு பாஞ்சான் பகுதி கொஞ்ச நாள் பிந்தி விதைத்ததால் அங்கு பயிர்கள் அழியவில்லை. வெள்ளம் வடிந்ததும் வெள்ளாமை செழித்தது. இந்த முறை நிஷாவின் வயல் விளைச்சல் வழமையை விட இரு மடங்காயிற்று. அங்கு ஆனந்தம் விளையாடியது.

நிஷாவின் கணவர் நாசர், “அக்கீக்கா”வுக்கான ஆயத்தங்கள் செய்தார்.

(அக்கீக்கா - குழந்தை கிடைத்தமைக்குக் கொடுக்கும் விருந்து)

அரைப்புள்ளி (:) இடவேண்டிய இடங்கள்

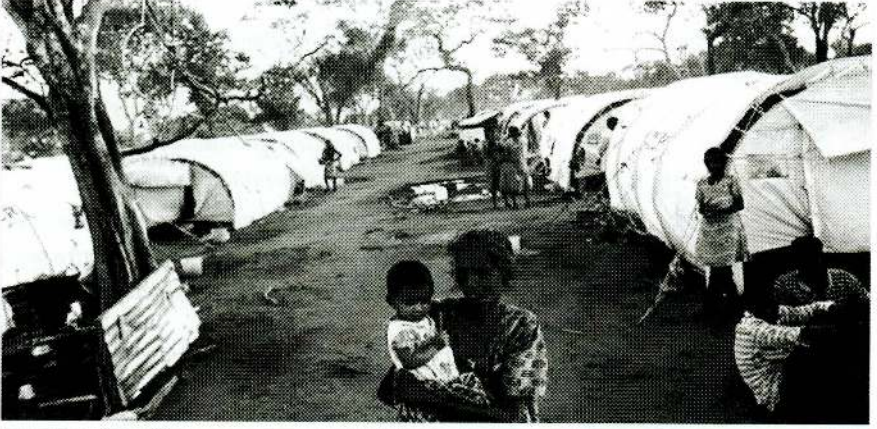
ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை மையமாகக் கொண்ட
முற்றுத் தொடர்களுக்கு இடையில்.

உதாரணம் 1 - எல்லாப் பணிகளிலும் சமஸ்கிருதம் இடம் பெற்றது; சடங்குகள் இடம் பெற்றன; சம்பிரதாயங்கள் புருந்தன.

உதாரணம் 2 - அமைச்சர்கள் இதை நம்பவில்லை; நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஏற்கவில்லை; பத்திரிகையாளர்கள் வரவேற்கவில்லை.

உதாரணம் 3 - யானைகளில் வெள்ளையானை உயர்ந்தது; அருகம் புல்லில் வெள்ளருகு சிறந்தது; எருக்கில் வெள்ளெருக்கு உயர்ந்தது.

நன்றி: தமிழ் நடைக் கையேடு.

வழி தவறிய வாழ்வு

இரண்டு

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி...)('இஞ்சால புதுக்குடியிருப்பு பக்கம் வந்திடுவாங்களோ...?' என்ற பயமும், 'சீச்சி... பொடியள் விடமாட்டாங்கள்...' எனும் நம்பிக்கையும் அவனுள் வேருன்றி நின்றபோதிலும், அந்த நம்பிக்கை விகவமடு, தேராவில், உடையார்கட்டு, சுதந்திரபுரம் பகுதிகளில் வந்து விழுந்து வெடித்துச் சிதறிய ஷெல்களோடு சிதைந்து போனது...)

ஏற்கனவே ஷெல்கள் விழுந்து வெடித்த இடங்களில் இருந்து வெளியேறிய மக்கள், புதுக்குடியிருப்பு - தேவிபுரம் ஊடாக மாத்தளன் எனும் இடத்தை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்ட மருதனுக்கு, மனதுள் பெரும் குழப்பநிலை தோன்ற ஆரம்பித்தது. வரவரச் சனக்கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்க, அவனும் தனது சொந்த இடமான தேவிபுரத்தைவிட்டு வெளியேற முடிவு செய்தான்.

அவனது இடத்தைச் சேர்ந்த ஏனையவர்களும் பின்நாள்களில் ஏற்படப்போகும் விபரீதத்தை ஊகித்துக் கொண்டவர்களாகப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

மருதன் இன்னமும் புறப்படவில்லை. அவனுக்கு இயக்கத்தின்மீது நம்பிக்கை இருந்தது. அவர்களது கடந்தகால வரலாற்றுத் தாக்குதல்கள் பற்றித் தெரிந்திருந்தது. அதனால், அவன் இடம் நகருவதற்குச் சற்று தயக்கம் காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், இப்போது கிளிநொச்சி, பரந்தன், முரசுமோட்டைப் பகுதிகளில் இருந்து, இடம்பெயர்ந்து வரும் மக்கள் தங்களது அனுபவங்களையும் அங்கு நிகழ்ந்த அகாலச்சாவுகளையும் கூறும்போது, மருதனுக்கு மனம்பதகளிப்படத்தொடங்கியது. இதன் நிமித்தம் அவனும் புறப்படத் தயாரானான்.

மாத்தளன் - கப்பல்ஹோட்டுச் சந்திக்கு அருகாமையில் உள்ள ஒருவரது வெற்றுக் காணியில், ஒரு சிறுதுண்டு நிலம் மருதனுக்குக் கிடைத்தது. வீட்டிலிருந்து எடுத்துவந்த தடி தண்டுகள்மூலம் ஒரு தரப்பான் கொட்டிலை அமைத்துக் கொண்டான். கொட்டிலைச்சுற்றி மனைவியின் பழைய சேலைகள் கொண்டு மறைப்புக் கட்டினான். இப்போது உயிர் அச்சத்திலிருந்து சற்று ஆறுதல் கிடைத்துவிட்டதான உணர்வு அவனுள் எழுந்து கொண்டது. அவன் தரப்பான் கொட்டிலைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

இரணைப்பாலையையும் மாத்தளனையும் இடையே பிரிக்கும் சிறுகடல் நீரேரி, மாத்தளன் கடற்கரையை அண்டிய பகுதியாதலால், அதனுள் சிறுவகை இன மீன்கள் அதிகரித்துக் காணப்படும். வீச்சுவலைக்காரர் தங்கள் தொழில்களை அங்கே ஆரம்பிப்பார்கள். சிலநாள்களில் மருதன் அங்கு வந்து, வீச்சுக்காரரிடம் மீன்கள் வாங்கிச் சென்றிருக்கிறான்.

இப்போது அந்த ஏரி நீர்வற்றிப் போயிருப்பதையும், அதனூடாக மக்கள் தங்கள் பொதிகளோடு மிதிவண்டிகள், உழவு இயந்திரங்களில் வந்து கொண்டிருப்பதையும் தனது தரப்பான் கொட்டிலின் வாசலில் இருந்தவாறு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பொழுது மெல்லப் புலர ஆரம்பித்தது. கிழக்குவானில் ஆங்காங்கே மெலிதான ஒளிக்கீற்றுகள் வெளிப்படத்தொடங்கின. கடற்கரைப்பக்கம் சென்றவர்கள் தங்கள் இயற்கை உபாதைகளை முடித்துவிட்டு, தமது தரப்பான் வீடுகளை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சமகால அரசியல் நிலைவரம் குறித்துப் பேசியபடி சென்றார்கள். சிலரது வாய்கள், இயக்கத்தின் செயற்பாடுகள் குறித்து மெலிதான குரலில் விமர்சித்தவண்ணம் சென்றன. சிங்கள அரசின் வான்படைத் தாக்குதல்களையும், ஷெல்வீச்சுகளையும் திட்டியபடி நகர்ந்தன. அந்தத் திட்டலும் கோபமும் இயற்கை உபாதையின் நிமித்தம் கடற்கரையில் குந்திக்கொண்டிருக்கும்போது, கடல் அலைகளால் ஏற்பட்ட அசௌகரியம் மற்றும் அருவருப்பின் விளைவாக இருந்தன.

கிழக்குத் திசையில் வெளிக்கும் பொழுதை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மருதன். தரப்பான் கொட்டிலின் உள்ளே மனைவி கருப்பாயியும் மகன் மணிகண்டனும் இறப்பர்பாயில் படுத்திருந்தார்கள். மணல்மீது பாயை விரித்துப் படுத்திருந்ததினால், இரவு நித்திரையின்போது அங்குமிங்குமாகப் புரண்டதில்,

பாயின்மீது மணல் பரவிக் கிடந்தது. மருதனுக்கு அவர்களைப் பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது.

தூரத்தில் எங்கேயோ ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் அதிர்வொலி!

மருதன் திடுக்கிட்டவனாய்... எழுந்துபோய் மகனுக்குப் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டான். அவர்களுக்கென்று எந்தப்பாதுகாப்போ, பதுங்கு குழிகளோ இருக்கவில்லை. அவன் அமைக்கவும் இல்லை.

ஒருசமயம் ஷெல் வீசுகள் பரவலாக இடம்பெற்றபோது, அவன் தன் மனைவியையும் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு, இரண்டு வீடுகளுக்கு அப்பால் இருந்த பரமசிவம் என்பவருடைய பதுங்கு குழியை நோக்கி ஓடினான். குழியின் வாசலில் நின்ற பரமசிவம் அவர்களைக் குழிக்குள் உள்நுழைய அனுமதிக்கவில்லை.

“இதுக்கை நிற்கிறதுக்கே எங்கட குடும்பத்துக்கு இடமில்லை. இதுக்குள்ள நீ வேற... போடா! போய் அங்கால எங்கையாகிலும் பார்...”

பரமசிவம் ஆத்திரத்தோடு, அருக்களிப்புடன் அவன் மீது வார்த்தைகளை உமிழ்ந்தார். பரமன் இதைக் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. மூன்றுநாளைக்கு முன்புதான், அவனும் வேறு இருவருமாகச் சேர்ந்து, தென்னங்குற்றிகளால் அமைத்துக் கொடுத்த பதுங்கு குழி அது. அதன் நீள அகல அளவுகள் குறித்தும், அதற்குள்

எத்தனைபேர் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியும் என்பதையும் அவனது மனது கணக்குப் போட்டுக் கொள்கிறது.

உயிருக்கு அஞ்சி ஓடிவந்த நிலையிலும், இடத்திலும் தன்னை உதாசினப்படுத்தும் பரமசிவத்தை சினத்துடன் பார்த்தான் மருதன்.

“டேய்... ஏன்ராப்பா பேந்தும் உதிலை நிற்கிறாய்? ஷெல்வந்து விழுந்து வெடிச்சாலும், உன்ர மனிசி பிள்ளையோடையல்லோ போய்த் துலையப் போறாய்...”

மருதனைப் பார்த்துப் பரமசிவம் மூர்க்கத்தனமாகக் கத்திக் கொண்டிருந்தபோது, தரப்பான் கொட்டில்களுக்கு மேலாக ஷெல்லொன்று விண்ணதிரக் கூவியபடி போய்க் கடலுக்குள் தொபுக்கெனும் ஓவியோடு விழுந்து கொண்டது. ஷெல்லின் அதிர்வைக் கேட்டதும், பரமசிவம் பதுங்கு குழிக்குள் செல்லும் படிகளில் இறங்கி, மருதனும் அவனது மனைவி மற்றும் மகனும் உள்ளே வராதபடிக்கு குறுக்கே ஒரு தடைக்கல்லாக அமர்ந்து கொண்டார்.

குழிக்குள் உள்ளே இருந்த பரமசிவத்தின் மனைவி, பிள்ளைகள் அவரை உள்ளே வரும்படி பலமாகக் கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பரமசிவம் அசையவில்லை. அப்படியே படியினில் இருந்தவண்ணம், மருதனையும் அவனது மனைவி, மகனையும் விறைப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மீண்டும்... ஒரு ஷெல்... அதிர்வினை

ஏற்படுத்தியபடி, அருகில் உள்ள தரப்பான் கொட்டிலின்மேல், விழுந்து வெடிக்கிறது. வெடித்த ஷெல்லின் பாகங்கள் நெருப்புத் தணல்களாகச் சிதறியபடி... நூலாபக்கங்களிலும்போய் விழுகின்றன. எங்கும் ஒரே அவலக் குரல்கள். விழுந்து வெடித்த இரண்டாவது ஷெல் லானது ஒருகணத்துள் அதிர்வொலி யோடு வந்ததும், மருதன் உடனே தன் மனைவி, மகனோடு பதுங்குமுழிக்கு அருகாமையில் குருகுமணல்மீது முகம் குப்புற விழுந்து படுத்துவிட்டான். வெடித்த ஷெல்லின் ஒருசிறு பாகம் பரமசிவத்தின் பதுங்குமுழியின் தென்னன் குற்றியில் துளைத்து நின்றது. குழிக்குள் இருந்த பரமசிவத்தின் குடும்பத்தினர் பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினர்.

“இஞ்சருங்கோ... வாசல்ல இருக்காதையங்கோ. உள்ள வாங்கோ...” மனைவி அலறினாள்.

“அப்பா! ஷெல்லுகள் வந்து வெடிக்குது. உள்ள வாங்கப்பா...” பிள்ளைகள் கதறினர். பரமசிவம் அசையவில்லை. அவர் வாசல் படிக்கட்டில் இருந்தவாறு, திரும்பி மனைவி, பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதும், மீண்டும் மருதனுடைய குடும்பத்தைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தார்.

“என்னப்பா நாங்கள் கத்துறது உங்களுக்குக் கேட்கேல்லையே...? பரமசிவத்தின் மனைவி கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“எடியேய்... இது நான் காசு செலவழிக்கக் கட்டிய பங்கர். இதுக்குள்ள கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் உள்

நுழைய விடமாட்டன். பேசாமல் பொத்திக்கொண்டிரு...” அதன்பின், அவரது மனைவி எதுவும் கதைக்கவில்லை. சாம்பசிவம் கூறிய வார்த்தைகள்... வெளியே நின்ற மருதனுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் கேட்டுவிட்டது. கருப்பாயிக்கு அந்த இடத்தில் நிற்கப் பிடிக்கவில்லை.

“வாங்க... அங்கிட்டுப் போயிடலாம்...”

“வாங்கப்பா... எனக்கும் பயமாயிருக்கப்பா...” மனைவியும் மகனும் கூறியதைத் தொடர்ந்து, அவன் அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, தனது கொட்டிலுக்குச் சென்றான். மருதன் தனது கண்களின் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும், பரமசிவம் பதுங்குமுழிக்குள் இருந்த தனது குடும்பத்தினரைப்பார்த்துக் கூறினார்.

“எளிய தோட்டக்காட்டுப் பயலுகள்... கொஞ்சம் இடம் குடுத்தா, மடியில ஏறி மடம் கட்டப் பார்க்குதுகள்...”

பதுங்குமுழிக்குள் இருந்த எவரும் எதுவும் கூறவில்லை. அமைதியாக இருந்தார்கள். மனைவி மட்டும் மெதுவான குரலில், “உங்கட கொப்பருக்கு எங்க போனாலும் உந்தப் புளிப்பும் தடிப்பும் விட்டுப் போகாது...” என்று பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கூறினாள். அவள் கூறியது நல்லவேளை பரமசிவத்துக்குக் கேட்கவில்லை.

(வாழ்வு - தொடரும்...)

“கணேசனுக்குக் குழந்தை பிறந்து விட்டது: அவனுடைய மனைவிக்கும் குழந்தை பிறந்து விட்டது.” என்ற தொலைபேசி அழைப்பு மனதில் ஏதோ, சலனத்தையும், ஆச்சரியத்தையும் ஏற்படுத்தி விட்டது....

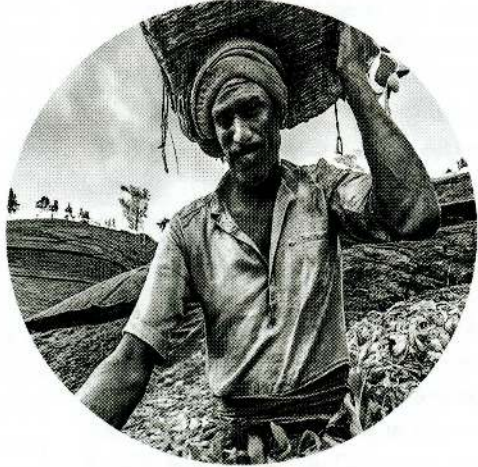
கடந்த காலத்தை நோக்கி மனம் அசை போடத் தொடங்கியது...

நுவரேலியா கல்வித் திணைக்களத்தில், ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று வந்த அனைவரையும் தமது பக்கமாக அழைத்து “நீங்கள் உங்கள் பகுதிப்பாடசாலைகள் போல் எண்ணிவிட வேண்டாம். நீங்கள் காணும் இடமெல்லாம் தேயிலைத் தோட்டங்களாகத்தான் இருக்கும்” என்று கூறிப்பாடசாலை நியமனக் கடிதங்களைக் கையளித்தார்.

பல எதிர்பார்ப்புக்களோடு, பாடசாலைகளைத் தேடித்தொடங்கினோம்...

மலைகளை மூடியதாக மேகங்கள் அங்குமிங்கும் அசைந்து கொண்டிருந்தன. வெள்ளைச் சேலை காற்றில் அசைவது போல் அருவிகள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன...

சில நண்பர்களுக்கு, பாடசாலைகள் அருகருகே வசதியாக அமைந்திருந்தமை சற்று ஆறுதல் தருவதாக இருந்தது. மலையக மக்கள் வெளிமாவட்டங்களைச்

தடம் மாறும் மனிதர்கள்

சேர்ந்த எங்களை அன்பாக வரவேற்றார்கள்.

எனது அதிபர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். பலகாலங்களுக்கு முன்னமே மலையகத்திற்கு வந்து, சேர்ந்துவிட்டார். எனது தமிழ் மாணவர்களுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. அதுபோல அவர்கள் தமிழும் சற்று சிரமமாகவே இருந்தது. பக்கத்துப் பாடசாலையில், அந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த கணேசன் ஆசிரியராக என்னோடு அறிமுகமானான்.

நட்பு நெருக்கமாக அமைய, நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கணேசனைச் சந்திப்பேன்.

அண்மையில் அவன் தான் காதலித்த பெண்ணையே திருமணம் செய்திருந்தான். அவள் நீர் கொழும்பைச் சேர்ந்தவள்: வசந்தி என்ற பெயர்: வசந்தி தன்னடக்கமும், பண்பும் நிறைந்தவள். அழகிலும் சற்றும் குறைவில்லாதவள். திருமணம் செய்வதும் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதும் மனிதவாழ்வின், சமாச்சாரங்கள் .உறவுகள் மற்றும் அயலவர்கள் வார்த்தைகளால் வசந்தியை வறுத்தெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். கணவன் -மனைவி இருவரும் சேர்ந்து எறிகணை வீச்சினைத் தாங்கத் தொடங்கினார்கள். காலம் இருளில் வெளிச்சத்தையும், வெளிச்சத்தில் இருளையும் மாறிமாறி வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியது.

இருவரும், காலம் மாறும் கணவுகள் மெய்யாகும்.என்று தமக்குள்ளே சமாதானம் செய்து,வாழத்தலைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். கணேசன் பாடசாலைக்கு, அருகாமையில் வாடகை வீட்டினை ஒழுங்கு செய்திருந்தான். இருவருக்கும் போதுமானது. வாடகையும் பெரிய அளவில் இல்லை.வீட்டு உரிமையாளரின் தொந்தரவும் இல்லை.

“கணேஷ்! நுவரேலியா போகவேண்டி இருக்குது. போய்வருவமா?” என்று கேட்டேன். சரியென்றான். இருவரும் சென்று வந்தோம்.

வசந்தி குடும்பப் பாங்கானவள்,தனது பொழுதை,வீட்டு வேலைகளோடே கழித்துக் கொள்வாள். சிலவேளை பக்கத்து வீட்டு குழந்தையோடு பொழுது போகும். கணேசன், மனைவி மீது அதீத அக்கறை கொண்டவன். எல்லோருடனும் நன்றாக சிரித்துப் பேசி உறவாடுவான். அவனுடைய பேச்சில் நகைச்சுவை இழையோடும்.

மாணவர் -ஆசிரியர் உறவு நிலையில் கணேசன் ஏனைய ஆசிரியர்களை விடவும், உயர்ந்தே நின்றான்.பெற்றோர்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பு மிக்க ஆசிரியராகவே விளங்கினான். சேர்ந்தோருக்கெல்லாம் அவன் செல்லப் பிள்ளையாகவே விளங்கினான்.

வசந்தி வீட்டை அழகுபடுத்துவதில் நேரத்தைச் செலவு செய்வாள் ஆண்களோடு,அளவான பேச்சு ஒரு இலேசான புன்னகை. காலம் மெதுவாகத் தன்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வசந்தியின் வாழ்வில் புயல் வீசத்தொடங்கியது. அவள்மட்டும் விதிவிலக்கா?

காலம் கைகொட்டிச் சிரித்தது.கணேசன் முன்னர் போல இல்லை, என்பதை வசந்தி உணரத்தொடங்கினாள். கணேசனிடம் நேரடியாகக் கேட்பதா? கேட்பது சரியா? என மனதில் குழப்பம். கணேசனைப் பார்த்து “உங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சினையா? சொன்னால் நானும் தெரிந்து கொள்ளலாம்,அல்லவா?” என்றான்.

கணேசன் எந்தவிதமான பதிலும் சொல்லாமல் மௌனமாக அவ்விடத்தில்

இருந்து எழுந்து சென்றுவிட்டான். கணவன் -மனைவி முரண்பாடு இரவில் தீர்ந்து விடும். என்பார்கள். அதுவும் தீர்ந்தபாடில்லை. ! வசந்தியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவன், அவளை வேண்டாப் பொருளாகவே கொஞ்ச நாளாகப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டான்.

வசந்தி இன்ப-துன்பகாலங்களில் கணவனோடு அடிக்கடி நீர்கொழும்பு சென்று வருவதுண்டு. கணேசன் தனியாக ஒருபோதும் அனுப்பியதில்லை...

கொஞ்ச நாளாக வசந்தியை எங்கும் அவன் அழைத்துச் செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான். வசந்தியும் நன்றாக அறிந்தே, வைத்திருந்தாள், ஆனால், அவளால் ஏது செய்ய முடியும்.?

மலிந்தால், சந்தைக்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும். கணேசனுடைய காதல் விவகாரம் மெல்ல மெல்ல தலைநீட்டத் தொடங்கியது. அதே பாடசாலையில் கற்பிக்கும் குமுதா ரீச்சரோடு, காதல் என்ற விவகாரம் அதிபர் வரை சென்றிருந்தது.

கணேசன் இதைத் தடுப்பதற்குப் பல பிரயத்தனங்கள் செய்தும் அவளால் முடியவில்லை. காதல் விவகாரம் பெரிய மாணவர்கள் வரை தெரிந்திருந்தது.

நண்பர்கள் “என்ன கணேஷா! புதுப் புதுக்கதைகள் வருது. உண்மையா? எனக் கேட்டுக் கிண்டலடித்தார்கள்.

கணேசன் “அப்படி ஒன்றும் இல்லை” என சமாளித்துக் கொண்டான். குமுதினியின் வீட்டுக்கும் விஷயம் தெரிந்து

விட்டது. தடுத்து நிறுத்தப் பல முயற்சிகள் எடுத்தார்கள். ஆனால் விஷயம் முற்றிப் போயிருந்தது.

வசந்தி வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லாததால், அவளால் ஒன்றும் அறிய முடியாதிருந்தது. வழமைபோலப் பாடசாலை சென்றவன் மாலையாகியும் வீடு திரும்பவில்லை. வசந்தி குழப்பத்தோடு, காத்திருந்தாள்.

பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கும் அழைப்பெடுத்தாள். கணேசன் பாடசாலை முடிவடைந்து போய்விட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

வருவான் எனக் காத்திருந்த வசந்திக்கு, குமுதாவை அழைத்துக் கொண்டு கண்டி சென்ற செய்தியே வந்து சேர்ந்தது.

வசந்தி தன்னை மறந்து சத்தமிட்டு அழத்தொடங்கிவிட்டான். செய்வதறியாது, திகைத்துப் போனாள். பூனையில் சைவமுமில்லை, ஆண்களில் ராமனுமில்லை என்று சொல்லும் படியாகக் கணேசனின் கதை நடந்தேறியது.

கண்டி கட்டுக்கலைப் பிள்ளையார் கோவிலில் திருமணம் நடந்த செய்தி காட்டுத்தீயாகப் பரவியது. வசந்திக்குப் பலர் ஆறுதல் சொன்னாலும் அவள் எதையும் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. தனது வாழ்வின் சூனியத்தை அந்த அபலைப் பெண் எப்படித் தாங்கிக் கொள்வாள்? மூத்த அண்ணனுக்குச் செய்தி முழுவதையும், வசந்தி கூறி விட்டாள். “புறப்பட்டு வருகிறோம்” என்று அவன் பதிலிறுத்தான்.

பனிப்போர்வையில் உறங்கிக் கிடந்த பூமி மெல்ல மெல்ல போர்வையை விலக்கிக் கொண்டிருந்தது. வசந்தியின் குடும்பம் வந்து சேர்ந்தது. தாயைக் கண்டதும், ஓவென் அழத் தொடங்கி விட்டாள். நிலைமையை விளங்கிய குடும்பத்தார் அவளை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர். வீட்டிற்கும் திருமணத்திற்கும் விடைகொடுத்தவளாய், வசந்தி அழுதழுது பயணமானாள்...

சிலகாலம் சென்றதும் பெற்றோர் அவளைக் கட்டாயப்படுத்தி வேறு திருமணம் செய்து வைத்தனர். புதுவாழ்வு தேடிப் புறப்பட்டாள். வசந்தியின் காத்திருப்பு வீண் போகவில்லை. திருமணமாகிப் பத்து மாதங்களில், குழந்தை இல்லை என்று யாரெல்லாம் தூற்றினார்களோ, அவர்கள் வெட்கித் தலைகுனியும் படியாக, அழகிய ஆண் குழந்தைக்குத் தாயாரானாள் வசந்தி.

கணேசன் அதிகாரிகளின் துணையோடு, புதிய பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டான். குமுதா வரும் வீட்டிற்கு அருகில் ஒரு பாடசாலையில் ஆசிரியராக இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டாள். காலவோட்டத்தில் கணேசனுக்கும் பெண்குழந்தை பிறந்துவிட்டது. இறைவன் படைப்பில் அதிசயங்கள் வந்து போவதுண்டு. மனிதர்கள் சிலவேளை தடம் மாறிச் சென்றாலும், மாற்றங்கள் மட்டும் மாறாமல் நிலைத்து விடுகிறது.

மலையகத்தில் இருந்து சேவையாற்றி ஊருக்குத் திரும்பிய போதும், உறவுகள் தொடர்கதையே. இந்தச் செய்தியை கினிகத்தேனை நண்பன் இரவுதான் சொன்னான். மகிழ்ச்சியாகவும், இருந்தது. மறுபுறம் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. இறைவன் பொருத்தமான நேரங்களில் சிறந்த முடிவுகளைத் தந்து விடுவதை நினைத்து...

முக்காற்புள்ளி (;) இடவேண்டிய இடங்கள்

என்னவென்றால், என்பது, என்றால் போன்ற சொற்கள் இல்லாதபோது

உதாரணம் 1 - போகும்போது எல்லாரும் கேட்ட கேள்வி; அடுத்த சந்திப்பு எப்போது?

உதாரணம் 2 - இளம் கவிஞர்கள் படிக்க வேண்டியவை; நிறைய நாவல்கள், சிறுகதைகள், கொஞ்சம் கவிதைகள்.

உதாரணம் 3 - சொத்துவரி; முழுச் சொத்து மதிப்பின் மீதான வரி.

செவ்வந்தி

செவ்வந்தி கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டாள். திருமணம் முடிந்து ஆறு மாதத்திற்குள் மனித மனங்களில் எத்தனை மாறுதல்.

தொலைபேசியில் பேசிய ஒருவருடன் நெடும்பயணம் ஒன்றுக்கு செவ்வந்தி தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டதான் ஒரு நேசத்துக்கான இடத்தை அவள் இதயத்தில் கொடுத்திருக்கிறாள். எல்லோருக்கும் இறுதி வரை இளமையுடன் எஞ்சி இருப்பது அது ஒன்றுதானே!

செவ்வந்தி திருமணம் செய்து கொண்டது சிலருக்கு ஆச்சரியம். சிலருக்கு அவமானம். “என்னடி கயல் செவ்வந்தி கலியாணம் கட்டித்தாளாம்

உனக்கு தெரியுமோ?”

“ஓம் ஓம்”

“மாப்பிள்ளையின்ட கதை பேச்சப் பார்த்தா சிங்கள ஆள் மாதிரி இருக்கு”

“இல்லடி அவர் வட்டவளையோ மாத்தளையோவாம் மலையகத் தமிழ் ழராக இருக்கணும்”. அவங்க நல்ல சிங்களமும் பேசுவாங்க”

ஊர்வாய்க்கு செவ்வந்தியின் திருமணம் மெல்லுவதற்கு கிடைத்த பதமான அவலானதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

ஐந்து சகோதரங்கள் கொண்ட குடும்பத்தில் இரண்டாவதாகப் பிறந்தவள் செவ்வந்தி. கடைசித் தங்கைக்கு ஒரு வயதிருக்கும் போது கொழும்புக்கு

வெங்காயம் கொண்டு போன அப்பா யூலைக் கலவரத்தின் செய்தியுடன் செய்தியாக மட்டுமே திரும்பி வந்தார். அப்பெருந் துயரமும் சுவையும் ஓர் இளம் கைம்பெண்ணின் தலையில் வந்து இறங்கியபோது அவளுக்குத் துணையாக உறவுகள் என்று யாரும் இருக்கவில்லை.

பசி நாள் நட்சத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா? முப்பத்து ஓராம் நாள் வருவதற்குள் தாய் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிவிட்டாள்.

தோட்ட வேலைக்குப் போனால் வீட்டு வேலையை யார் பார்ப்பது.

செவ்வந்தி படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வீட்டைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டாள்.

சக்தமாகவும் ருசியாகவும் சமைப்பதிலும் வீட்டு வேலைகளை நேர்த்தியாகச் செய்வதிலும் கெட்டிக்காரி. தம்பி தங்கைகளின் துணிகளைக் கழுவி மடித்து பனை ஓலையால் பின்னப்பட்ட பெட்டிக்குள் அடுக்கி வைப்பாள்.

வேலைகள் எல்லாம் முடிந்தால் அவள் ஒரு சுதந்திரப் பறவை. அந்தச் சுதந்திரம் இரண்டு வருடங்களும் நீடிக்கவில்லை. திடீரென ஒரு நாள் அவளின் சுதந்திரம் வயசுக்கு வந்துவிட்டது. வீட்டில் எல்லோருக்கும் பெரிய மகிழ்ச்சி.

“செவ்வந்தி இனிமேல் நீ இந்த பெடியன் காலிகளோட எல்லாம் சேர்ந்து கபடி பாய்ந்து திரியக்கூடாது”

இது அம்மாவின் கட்டளை மட்டுமில்லை...

“வீட்ட யாராவது வெங்காயம் கொண்டு வந்து போட்டால் மட்டும் வெட்டு இல்லாவிட்டால் வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு இரு “

நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக பிள்ளைகள் வளர்வதைத் தடுக்க முடியுமா?

வருமானம் போதவில்லை.

அண்ணன் கூலிக்கு மாடு கட்டப் போனவன். நாளைகந்து மாதம் பணம் அனுப்பியிருப்பான்.

அதன் பிறகு எந்த இயக்கத்தில் இணைந்தான் என்று அப்போது தெரியவில்லை .

செவ்வந்தி வீட்டையும் பார்த்துக் கொண்டு தோட்ட வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிப் பின்புதான் வேலனைச் சந்திக்கிறாள்.

வேலனின் குடும்பம் கடல் விவசாயம் செய்யும் குடும்பம். கடலுக்குப் போக முடியாத காரணத்தால் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் தற்போது கிடைக்கும் தோட்ட வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.

தோட்ட வேலை நேரத்துக் கேலியும் கிண்டலும் நாளாடைவில் வேலனுக்கும் செவ்வந்திக்குமான காதலாக மாறியதை இந்த ஆறு மாதகாலத்தில் யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. அறிவதற்கு முன்பே இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டார்கள்.

காட்டுத் தீ என பரவிய செய்திக்குப் பிறகு என்ன?

“அண்ணன் இருந்திருந்தால் கண்ட கண்ட இடத்தில் எல்லாம் கை நனைக்க விட்டிருப்பானா?” இது செவ்வந்தியின் அததை

“தாய் படித்திருக்கணும் அல்லது பிள்ளைகளையாவது படிக்க வைத்திருக்கணும்”

நல்லது கெட்டதுக்கு வராத செவ்வந்தியின் சொந்தத்தின் வாயில் எல்லாம் சாதி வாடையும் தாயின் வளர்ப்பைப் பற்றியும்தான் பேச்சு.

“அரைவேக்காடுகளை இப்ப குற்றம் சொல்லி என்ன செய்ரது நமக்குத்தான் வெளியில தலை காட்ட முடியல்ல”

“ஒரு நேர உணவில்லாமல் நானும் என் பிள்ளைகளும் தவித்த போது வந்து எட்டிப்பார்க்காதவர்கள் வளர்ப்பைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.”

என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு மௌனமான செவ்வந்தியின் தாய் விடிய விடிய இருந்து யோசித்தாள். அந்த நெடிய இரவு எப்படி யோ விடிந்து விட்டது.

ஒரு தெளிவுடன் காலையில் எழுந்தாள். இயலாமைக்குப் பின்வரும் தெளிவு அது.

“யார் என்ன சொன்னாலும் என்னுடைய பிள்ளையை என்னுடன் வைத்திருப்பது தான் எங்களுக்கு நல்லது” இது வரை வராத சாதி இதற்கு மட்டும் எதற்கு வரணும்”

மகனும் நாமகனும் வீட்டுக்கு வந்து விட்டதும் சதத்திற்கும் உதவாதவர்களின்

கதையெல்லாம் ஓய்ந்துவிட்டது.

எண்ணி மூன்று வருடங்கள் செவ்வந்தியின் வாழ்வு நன்றாகத்தான் போய்க் கொண்டு இருந்தது. அந்த நேரத்தில் சனங்கள் எல்லாம் இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர்கிறார்கள். தமிழர்கள் நினைமதியாக வாழ முடியாத சூழல். செவ்வந்தியின் குடும்பமும் இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர்கிறது.

அங்கு முகாம் வாழ்க்கை தொடங்கவும். செவ்வந்தியின் வாழ்க்கை அணையவும் தொடங்குகிறது.

தானும் தன்னுடைய பாடும் என்றிருக்கும் செவ்வந்தியின் வாழ்வு சீரழியத் தொடங்கிய முதல் நாள்

“செவ்வ்வ வந்தி... செவ்வந்தி.. நான் கொஞ்சம் குடிச்சிருக்கன்”.

“என்னப்பா இதெல்லாம்” செவ்வந்திக்கு பேரதிர்ச்சி

“நான்..... மகிழ்ச்சியாக..... இருக்கிறன்.....அதுதான் குடிச்சிருக்கிறன். எல்லாம் உன்னாலதான்”

“என்னாலயா?”

“இது என்னப்பா புதுப்பழக்கம்”

“நீ அழகி உ.. இந்த முகாமுக்குள்ளே நீதான் அழகி”

“அந்த மகிழ்ச்சியிலதான் குடிச்சிருக்கன்”.

சாக்கடை நீர் அருந்த சந்தேகம் துளிர் விட்டதை அப்பாவிப் பெண் ஏதறிவாள்

“குடி தொடர் கதையானது கொடுமை பெரும் வதையானது”

எவ்வளவு அடித்தாலும் செவ்வந்தியின் சத்தம் வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதேயில்லை. அக்கம் பக்கத்தவர்கள் கேட்கப் போனால் அவர்களுடன்தேவையில்லாத சண்டை ஆண்கள் கேட்கப் போனால் செவ்வந்திக்கு அவர்கள் எல்லாம் கள்ளப்புகுசன்.

குழந்தைகளுக்காக பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தாள். அவன்திருந்து வதாக இல்லை. சில நாட்களில் அவன் என்ன செய்கிறான் என்று அவனுக்கே தெரியாது. அவள் வேலனை ஒருமையில் அழைப்பது இதுதான் முதல் முறை

அன்று இரவு குடித்து விட்டு வந்து அவளைப்போட்டு அடித்தாள்.

“உன்னால் எவ்வளவு அடிக்கலுமோ அவ்வளவுக்கு அடித்துக்கொள் இனி உன்னால் என்னை நெருங்கக் கூட முடியாது”

“என்டி எவனோடையாவது ஓடிப் போகப் போறயா போடி போ”

“நான் ஏன் கண்டவனோட ஓடணும் எனக்குக் கை கால் இல்லையென்றா நினைச்சிற்றாய்”

“உன்னை கூட்டித்து ஓடுறத்துக்கு இங்க எவனுக்கு டி தெரியம் இருக்கு என்று நானும் பார்க்கிறன்.”

விடிந்ததும் நாலு வீடு தள்ளி இருக்கும் அம்மா வீட்டுக்கு போனாள்

“ அம்மா நான் இரவுக்கு போற படகில் ஊருக்கு போகப்போறன்.

இங்க இருந்தால் என்னை கொண்டு போட்டுறவான். எனக்கு சாகிறதப் பத்தி

கவலையில்லை எண்ட பிள்ளைகள் அனாதையாகிப் போயிரும். நீங்கள் வாரிங்களா?”

தன்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு இங்கே அம்மா நிற்க மாட்டார் என்பது அவளுக்கு தெரியும்.

“நீ போனா நாங்கள் இங்க இருந்து என்ன செய்றது நாங்களும் வாரம்”

யாருக்கும் தெரியாமல் இரவோடு இரவாக புறப்பட்டு அதிகாலையில் தலைமன்னாருக்கு வந்து அன்று பின்னேரமே திருகோணமலைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

மீண்டும் அம்மா தோட்ட வேலைக்கு போகத் தொடங்கி விட்டார். செவ்வந்தியும் அம்மாவுடன் சேர்ந்து தோட்ட வேலைக்கு போனாள். வருமானம் போதவில்லை. பணிப்பெண்ணாக போவதற்கு எல்லா ஆயத்தங்களையும் மேற்கொண்டாள் இஸ்லாமிய பெண்ணின் பெயரில் கடவச்சீட்டும் தயாராகி விசாவும் வந்துவிட்டது.

அன்று பூரணை இரவு முற்றத்தில் வட்டமாக இருந்து எல்லோரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடல் அலைகளின் சத்தம் காலடியில் வந்து கேட்கிறது. இரண்டு காணி கடந்தால் கடற்கரை. அந்த காற்று இதமாக விசிக்கொண்டிருக்கிறது.

“ அம்மா நான் வெளிநாடு போப் போறன்” என்ற பிள்ளைகளை நீதான் பார்த்துக் கொள்ளணும்.”

“ அக்காச்சி உனக்கென்ன பைத்

தியமா? ‘அ’ னாக்கு அடுத்த எழுத்து என்ன என்றால் தெரியாது நீ வெளி நாட்டுக்கோ? எங்க இந்தியாவுக்கு அத்தானிட்ட போப்போறியா?”

“அந்தாளப்பத்தி இப்ப ஏன் ஞாபகப் படுத்துகிறாய் நம்மட வாழ்க்கை நன்றாக அமைந்திருந்தால் நான் ஏன் வெளிநாடு போகவேணும். அப்பா இருந்திருந்தால் .....”

“நான் லெபனான் போகப்போறன்.”

“அடையாள அட்டைகூட இன்னும் எடுக்கல்ல கடவுச்சீட்டு எடுக்கணும் நீ என்ன விளையாடுறியா?”

“அம்மா நான் இந்தக்கிழமைக்குள்ள போயிருவன் எல்லா வேலையும் முடிஞ்சு. என்னோட படித்த பாத்திமாட வாப்பா தான் எல்லாம் செய்து தந்தவர். நீங்கள் ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம்.”

சொன்னதுபோல் அடுத்த வாரமே கண்ணீருடன் விடைபெற்றவள் பத்து மாதமாக எந்த தொடர்பும் இல்லை. செவ்வந்தியின் தாய் வேலைக்கு போவாளா? செவ்வந்தியைத்தேடுவாளா? ஏக்கம் அவளை நோயாளி ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தற்போது தம்பி பாடசாலைக்கு போய்வந்து வேலைக்கு போகத் தொடங்கிவிட்டான்.

திடீரென ஒரு நாள் பாத்திமாட அப்பா வீட்டுக்கு வருகிறார்.

“செவ்வந்தியின் தொலைபேசி அழைப்பு நாலு மணிக்கு வரும் மணியப்பா வீட்டுக்கு போங்க”

இத்தனை நாள் இடைவெளிக்கு

பின்பு தொலைபேசியில் என்ன கதைக்க முடியும் இரண்டு பக்கமும் அழகைதான் மிஞ்சுகிறது.

“அம்மா பிள்ளைகள் எல்லாம் சுகம்தானே” நான் வேற வீடு மாறித்தன். முதல் இருந்த வீட்டில கொஞ்சம் பிரச்சினை. நான்கு மாத சம்பளம்தான் தந்திருக்கிறான். அதை அனுப்பி விடுகிறன். இந்த வீடு பிரச்சினை இல்லை. நான் பிறகு எடுத்து ஆறுதலாக கதைக்கிறன் யோசிக்காதங்க.”

மாதம் மாதம் பணம் அனுப்புகிறான். அம்மா இப்போது வேலைக்கு போவ தில்லை. தம்பி தங்கைகள் நல்ல உடுப்பு போடுகிறார்கள். பட்டினி இல்லை. பிள்ளைகளுக்கு விரும்பிய விளையாட்டு சாமான் கிடைக்கிறது. வீட்டுக்கு விருந்தினர்கள் வந்து நலம் விசாரித்து செல்கிறார்கள்.

மூன்று வருடம் கழித்து ஊருக்கு வருகிறாள். அம்மாவுக்கும் தங்கை இருவருக்கும் தங்கச் சங்கிலியும் காப்பும் தம்பிக்கு ரேப் றெக்கோடர் பிள்ளைகளுக்கு சங்கிலியும் மோதிரமும் அயல் வீட்டாருக்கு சொக்லேட் வீடு விழாக் கோலம் பூண்டு கொண்டது.

ஒரு மாதம் எப்படி கழிந்தது என்றே தெரியாது . இந்தத் தடவை சொந்தக் கடவுச்சீட்டுடன் சலூதிக்கு போகிறாள்.

மூன்றாண்டு கழித்து வரும்போது வீடு கட்டுப்பட்டு விட்டது. ஒரு தங்கைக்கு திருமணம் முடிந்துவிட்டது.

அம்மாதான் இந்த மூன்றாண்டுக்குள்

கொஞ்சம் அதிகமாகவே நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டாள்.

“அம்மாவை பராமரிப்பதா மீண்டும் போவதா?”

“கடைசித் தங்கையும் வளர்ந்து விட்டாள். அம்மாவையும் தனது பிள்ளைகளையும் அவள்தான் இப்போது பார்த்துக் கொள்கிறாள்.”

“இருக்கிற வீட்டை அவளுக்குக் கொடுத்தாலும் தனது பிள்ளைக்கு என்று ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதற்காக என்றாலும் நான் போகத்தான் வேண்டும்.”

இந்த தடவை போனவள் ஒப்பந்தக் காலம் முடிவதற்கு முன்னரே திரும்பி வருகிறாள். அவளின் அம்மா இறந்து விட்டதால் சிறு விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டே வந்திருந்தவள் அம்மாவின் காரியங்கள் முடிந்து ஒரு மாதத்தில் மீண்டும் சென்றுவிட்டாள்.

இந்த தடவை திரும்பி வருவதற்குள் சுனாமி வந்து அவளுடைய உழைப்பு அத்தனையையும் தரைமட்டமாக்கி விட்டுச் சென்றுவிட்டது. தெய்வானை மாக உயிர் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. தம்பியும் திருமணம் முடித்து சென்றுவிட்டான்.

இப்படிப் போவதும் வருவதுமாக முப்பது வருடங்களை வெளிநாட்டில் கழிக்கிறாள். எல்லாம் சகோதரர்களுக்காகவும் தன் பிள்ளைகளுக்காகவும் மட்டும்தான்.

பிள்ளைகள் இருவரும் வளர்ந்து விட்டார்கள். பிள்ளைகளுக்கு எந்த

கஸ்டம் தெரியாது. அம்மாவின் அன்பு தெரியாது. தெரிந்தது எல்லாம் அவளின் பணம் மட்டும்தான். அவர்கள் வளர்ந்ததும் சித்தியையே மாமாவையே மதிப்பதில்லை. அம்மாவின் உழைப்பில் தானே சித்தியும் மாமாவும் வளர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் வேறு. தாயின் செல்லம் காரணமாக பிள்ளைகள் இருவருமே படிப்பிலும் அக்கறை செலுத்தவில்லை.

காலப்போக்கில் செவ்வந்தி வெளியில் இருக்கும்போது பெண்பிள்ளை ஒருத்தனை விரும்பித் திருமணம் செய்து கொள்கிறது.

தான் பட்ட கஸ்டம் பிள்ளையும் படக்கூடாது என்று அவளுக்கு கிடைக்க வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து கொடுத்துப் பின்னர் கொடி கட்டியும் அழகு பார்க்கிறாள்.

ஆண்பிள்ளைக்கு பேசி திருமணம் செய்து வைத்தவள் மகளுக்குக் கொடுத்தது போல் குறையில்லாமல் எல்லாமே கொடுத்து விட்டுத்தான் மீண்டும் வெளியில் போகிறாள்.

“அக்காச்சி எல்லோருக்கும் எல்லாம் செய்துவிட்டாய் தானே திரும்பவும் ஏன் வெளியு போகின்றேன் என்கிறாய்?”

எல்லோரையும் இயலுமானவரை கரையேற்றி விட்டாள். இனித் தன்னுடைய கடைசிக் காலத்திற்கு என்று உழைப்பதற்கு இரண்டு வருடம் போது மென்று வெளிநாடு செல்கிறாள்.

ஊதாரிப் பிள்ளைகள் அனைத்தையும் தொலைத்துவிட்டு அவளையே புடுங்கித்

தின்ன காத்திருக்கிறது. தாயை வைத்துச் சோறு போடும் நிலையில் பிள்ளைகள் இல்லை. இன்னும் அவளிடம் பணத்தைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். பணம் கொடுக்காவிட்டால் கேட்கும் கேள்வியில் அவளுக்கு இறந்துவிட வேண்டும் போலிருக்கும். இன்னும் இரண்டு வருடம் அதிகமாக உழைத்தவள் அதில் இரண்டு வருட உழைப்பை வங்கியில் போட்டுவிட்டு வந்து இறங்குகிறாள்.

மகனின் வீட்டில் மூன்று மாதம் இருந்திருப்பாள். செலவுக்கு பணம் இல்லை என்றதும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வெளியேறும் நிலை. வெளியேறி மகனுடன் மூன்று மாதங்கள் தங்கியிருக்கிறாள். அவளின் காப்புறுதி காசு வந்த நேரம் மகனின் வீட்டில் நல்ல கவனிப்பு, முடிந்ததும் அங்கேயும் அதே நிலைமைதான்.

அடிக்கடி நோய் வாய்ப்படவும் நேர்கிறது. மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லக்கூட யாரும் இல்லை.

“பிள்ளைகள் ஒன்றும் என்னை கவனிக்காது. ஒன்று சாக வேண்டும் அல்லது எனக்கு ஒரு துணை வேண்டும். ஐம்பத்து இரண்டு வயதாகிறது. இந்த வயதிலும் எனக்கு மாப்பிள்ளை கேட்கிறது என்று எல்லோரும் கதைப்பார்கள்”

இந்த ஆறு மாதத்தில் கதைத்தவர்கள் எல்லாம் ஊரார். கதைக்காமல் ஒதுங்கியவர்கள் எல்லாம் உற்றாரும் உறவினரும்

தற்போது இந்தத் தம்பதிகள் இரு

வரும் சிறிய சாப்பாட்டுக் கடை ஒன்றை நடத்துகிறார்கள்

இன்றும் அப்படித்தான் தேங்காய் துருவிவிட்டு தனக்கு தானே ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தவளுக்கு தலை சுத்துகிறது. தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தவளை ஐம்பதே வயதான அந்த அன்புக்கரம் தாங்கிக் கொண்டது. இதை விடவும் வேறு என்ன வேண்டும் அவர்களுக்கு!

இலக்கியம்

இலக்கியங்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் கலைச் செல்வங்களே யொழிய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்று கூறுவது இன்று பொருந்தாமல் போகிறது. ஏனெனில் இலக்கியம் காட்டும் வாழ்க்கைவேறு; பார்க்கும் மனிதன்வேறு; நடப்பு வாழ்க்கை வேறு; இலக்கியத்தில் காட்டப்படும் மனிதன் வேறு; யதார்த்தம் என்பது நிகழ்ச்சிகளில் வெளிப்படலாமேயொழிய மனித ஆளுமைகளைப் படைப்பதில் வெளிப்பட முடியாது. **இலக்கியம் என்பது பிம்பங்களின் கலை** என்ற விளக்கமே தற்போது பொருத்தமாக உள்ளது.

செருப்பா? மானமா?

நூலக கேட்போர் கூடத்தில் ஒரு நூல் வெளியீடு. லண்டன் மாநகரத்திலிருந்து அகிலமெல்லாம் தமிழ் பரப்பும் இலக்கியப் பற்றாளரின் படைப்பு அது. மாதாந்த சஞ்சிகை வெளியீடே ஒரு சுகை. அதற்கிடையில் இடையிடையே அவரது நாவல்கள் மற்றும் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் என்று 'மாதம் மும்மாரி பொழியும் நிலவளம் நீர் வளம் போல' இலக்கிய வளம் பெருக்கும் தன் பணியில் எத்தனை வலி வந்தாலும் வாழ்க்கையில் அவற்றைச் சமந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் படைப்பாளியின் நூல்தான் இன்று கடல் கடந்து வந்து இலங்கைத் திரு

கோணமலையில் தடல் புடலாக வெளியிடப்படுகிறது.

மூன்றே முக்காலுக்கு நிகழ்வு தொடங்கும் என்று முன்கூட்டியே அறிவிப்பும் அழைப்பும் கிடைத்திருந்தாலும் இன்றைய பரவலான கொழுத்தும் வெய்யிலில் விழாக் கோலம் பூண்டு வீதியுலா வரும் பத்திரகாளி ஆச்சியுடன் நானும் வீதிவலம் வந்து களைத்து வியர்த்து வீடு திரும்பும் வழியில் தாக சாந்திப் பந்தல்களில் எந்தப் பந்தலில் எனது இரத்த அழுத்தத்தைக் கூட்டாத

அளவுக்கு உப்பு அளவோடு இருக்கிறது என்று பார்த்துப் பார்த்து மாறி மாறி மோர்பருகிவீட்டுக்குவந்து உண்டுவிட்டு 'உண்டகளை தொண்டனுக்கும் உண்டு' என்றபடி சாய் கதிரையில் சாய்ந்தபடி உறங்கி விட்டேன். மனைவி தட்டி எழுப்பி "நாலுமணியாகுது நூல் வெளியீட்டுக்கும் போகோணும் எண்டனீங்க படுக்கிறீங்க" என்று உசார்ப்படுத்த உடன் எழுந்து கடுகதியில் கால்முகம் கழுவி உடையடுத்துப் புறப்பட்டுக் கேட்போர் கூடத்தில் உந்துழைந்து பார்ப்போரைக் குற்ற உணர்வால் பாராமல் முன்வரிசை ஆசனத்தை ஒருவர் சுட்டிக்காட்ட அமர்ந்து கொண்டேன்.

சிலர் கைகளில் புத்தம் புதுப் புத்தகங்கள் தவழ்ந்தன. 'நூல்வெளியீடு நடைபெற்று முடிந்துவிட்டதாகும்' என்று வெட்கத்தைவிட்டு அருகில் அமர்ந்தவரைக் கேட்டேன். சற்று நேரம் தாமதித்து வந்ததால் என் மனதில் எத்தனை குறுகுறுப்பு! 'முதற்கட்டம் முடிந்துவிட்டது. இனி அடுத்தகட்டத்துக்கு உங்களை அழைப்பார்கள்' என்று சொல்லியபடியே பின்பக்கம் திரும்பி அமைப்பாளருக்கு ஏதோ சைகை காட்டினார்.

பிரதம விருந்தினர் உரை, சிறப்பு விருந்தினர் உரை நூல் திறனாய்வு என்று இவற்றுக்கிடையே கட்டம் கட்டமாக நூல் வெளியீடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த இடைவெளிகளில் சிற்றுண்டி குளிர்பானமும் வழங்கிப்

புத்தூக்கம் அளித்தார்கள். படைப்பாளியின் பிரதிநிதியின் ஏற்புரை மற்றும் நன்றியுரையுடன் நிகழ்வு இனிதே நிறைவேறியது. அவரவர் அவசரம் மற்றும் சோலிகளுக்கேற்ப கேட்போர் கூடத்தை விட்டு வந்தவர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

நானும் நீண்ட நாட்களின் பின் சந்தித்த சில எழுத்தாள நண்பர்களுடன் கதைத்துவிட்டு மண்டபத்து வாசலுக்கு வெளியே வந்து எனது செருப்பைக் கழற்றிவிட்ட இடம்சென்று தேடினேன். துழாவினேன். சல்லடை போட்டேன். எனது செருப்புச் சோடியைக் காணவில்லை. மண்டபத்துக்குள் ஏற்பாட்டாளர்கள் மீள் ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். என் கவலையை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டேன். "அட கோயில்களில் திருவிழாக்களில்தான் செருப்புகள் களவு போகிறதென்று பார்த்தால் இங்கே படித்தவர்கள் பண்பட்டவர்கள் படைப்பாளிகள் கூடிய இடத்திலுமா செருப்புகள் காணாமற்போயிருக்கு" என்று கிண்டலும் சற்றே கோபமாகவும் கூறி அவர்களின் கவனத்தை என் பக்கம் ஈர்க்க முயன்றேன். அவர்கள் சர்வசாதாரணமாக, "ஐயா, களவு போயிருக்காது. யாரோ தவறு தலாக மாறிப்போட்டிட்டுப் போயிருப்பாங்க. கெதியா வெளியில் போய் நிக்கிற ஆட்களினர் கால்களைப் பார்த்தீங்களெண்டால் கிடைச்சிரும" என்றார்கள். அதுவும் சரிதான் என்று எண்ணிக்கொண்டே வெளியில் நின்று

வர்களின் பாதங்களை அவதானிக்கத் தொடங்கினேன். நன்கு பழகிய நண்பர்களிடம் எனது 'தேடுதல் வேட்டை' என்ன என்பதை வெளிப்படையாகவே கூறி 'காலைக் காட்டுங்க காலைக் காட்டுங்க' என்று கூறிப் பார்த்து விட்டேன். ஏனையவர்களிடம் எதுவும் கூறாமலேயே பாதங்களை நோட்டம் விட்டேன். யாரிடமும் எனது செருப்பு இல்லை. இருதரப்புக்கும் இடையில் முன் எப்போதும் பார்த்துப் பேசிப் பழகாத பெரியவர் ஒருவர்தான் பாக்கி. அவரின் முதிர்ந்த வயதைக் காட்டும் நரைமுடி. விழாவுக்குப் பொருத்தமான தமிழ்க் கலாச்சாரத்தைக் காட்டும் அகலக்கரை வேட்டி சால்வை. இவை என்மனதிலே அவருக்கான ஒரு பெரும் மதிப்பை ஏற்படுத்திவிட்ட நிலையில் அவரிடம் போய்க் 'காலைக்காட்டுங்கோ' என்று எப்படிக்கேட்பது. கிட்டப்போய் அவருக்கே தெரியாமல் காலைப் பார்க்கலாமென்றால் அவருடைய அழகான வேட்டியின் கீழ்ப்பட்டு அவர்பாதங்களுக்குக் கவசம் போட்டுக் கோண்டிருந்தது. எதற்கும் அவரிடம் போய்நாசுக்காக்கத்தைதுப்பார்க்கலாம் என்று எண்ணி, "ஐயா தூரத்திலிருந்து வந்தனீங்க போலிருக்கு. யாரும் வரோனுமா கூட்டிப்போவதற்கு?"

"ஓமோம் நான் வெளி மாவட்டத்திலிருந்து வந்தனான். நூலாசிரியருக்கும் எனக்கும் நீண்டகால நட்பும் பரஸ்பர மதிப்பும் உண்டு. இரவைக்கு இங்கே உறவினர் வீட்டில் தங்கி நாளை அதி

காலை ஊருக்குப் போவேன். உறவினர் ஒருவர் வருவார் என்னைக்கூட்டிப்போக" என்று கூறி முடித்தவர் ஏதோ எனது நிலையை விளங்கியவர் போல, "அது சரி நீங்க என்ன ஏதோ அவசரத்தில வெறுங்காலோட வெளிய வந்திற்றீங்க. ஞாபக மறதிபோல! இப்படியே வீட்டுக்கும் போயிராதேங்கோ" என்று எனது வாயைத் திறக்கவைத்தார். விடயத்தைக்கூறினேன். பரிதாபப்பட்டதோடு, "இன்னொருக்கா உள்ள போய்வடிவாய்த் தேடிப்பாருங்கோ அப்படி எங்கபோறது? இவ்வளவும் அவர் கூறிய பிறகும்

"காலைக் காட்டுங்கோ" புராணம் அவருக்கு முன்னால் பாடமுடியவில்லை உள்ளே போனேன். மீள் ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்த ஏற்பாட்டாளர்களின் தொகையைப் பார்த்தேன். ஏழு பேர்.

வெளியில் கிடந்த செருப்புகளைக் கணக்கிட்டேன் எட்டுச் சோடி. "தம்பியவை, கோபிக்காமல் ஒருக்கா வெளிய வந்து உங்கட உங்கட செருப்புகளை அடையாளம் காட்டியிளே?" வந்தார்கள். காட்டினார்கள். எஞ்சிய சோடிச் செருப்பு இனம் காணப்பட்டது. தீர்ப்பும் அவர்களே சொன்னார்கள். "ஐயா இந்த எஞ்சிய செருப்புக்கு உரியவர்தான் உங்கடதமாறிப்போட்டிட்டுப் போய்விட்டார். நீங்க பேசாம இதைப் போட்டிட்டுப் போங்க". நான் மறுத்துச் சொன்னேன். "இது என்னுடையதை விடப்பதியதும் தரம்கூடியதும். எனவே நான் இதைப் போடமாட்டேன்" அங்கே

நின்ற நூலகக்காவலாளி சொன்னார். “நீங்க சொல்றதப் பார்த்தால் அவர் வீட்ட போய்ச் செருப்பைக் கழற்றினதும் உடன திரும்பி வருவார். தனர் புதுச் செருப்பைத்தேடி. அவர் விட்டாலும் வீட்டுக்காரர் விடமாட்டார்கள். எதுக்கும்கொஞ்ச நேரம்நின்று பாருங்க”. நின்று பார்த்தேன். பொறுமையிழந்தேன். புறப்பட்டேன் வெறுங்காலோடு. போகிற வழியில் கடையில் புது சொன்றை வாங்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். நின்றவர்கள் சொன்னார்கள், “இன்று ஞாயிறு கடைகள் பூட்டு. வெட்கம் மானம் பார்க்காமல் இதை மாட்டிற்றுப் போங்கையா”.

“அது சரி நான் போன பிறகு புதுசுக்கு ரியவர் வந்தால்.....” என்றிழுத்தேன். நூலக ஊழியர் சொன்னார், “அவர் வந்தால் உங்களுக்கு நான் போன் பண்ணன். நீங்க வந்து மாத்திக்கொண்டு போங்க”.

“அப்படி நான் வந்து செருப்பைத் திருப்பிக் கொடுத்தால் நானல்லோ வேண்டுமென்று நல்ல செருப்பைத் திட்டமிட்டுத் திருடிப்போனதாக அவர் நினைத்துக் கொள்வார்”. மானப் போராட்டத்தால் ஏற்பட்ட மனப் போராட்டம். வேறு வழியின்றி வேண்டாவெறுப்பாக அதைமாட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். வெளியில் நின்று கதைத் துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் வெளியேறிவிட்டார்கள்.

வேட்டி சால்வைப் பெரியவரைக் கூட்டிப்போக ஆள்இன்னும்வரவில்லை

அவர் மட்டும் நின்றிருந்தார். “என்ன தம்பி, நான் சொன்னமாதிரி உள்ளபோய் வடிவாய்த் தேடி உம்முடைய செருப்பை எடுத்திட்டீர்போல”.

“இல்லை ஐயா அங்க நின்றவர்கள், எஞ்சி விடுபட்டதைப் போட்டிட்டுப் போங்க ஆரோமாறிப்போட்டிப்பாங்க” என்று சொல்லியும் மானத்தை விட்டு இதைப் போட்டிட்டுப் போறன்” என்று பாதத்தைக்காட்ட, அவர்பதறியடித்து, “எட தம்பி, உது என்ற செருப்படா” என்றவர் அப்போதுதான் தனது வேட்டிக் கீழ்ப்பட்டைக் கையால் தூக்கித் தான் போட்டிருந்ததைப் பார்த்தார். நானும் பார்த்தேன். “உதுதான் ஐயா என்றது. இவ்வளவு நேரமாக உதைத்தான் ஐயா தேடினான்” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று ஏற்பாட்டாளர்களுக்கும் நூலக ஊழியருக்கும் என்ற “பழசு” கிடைச்ச சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டு புறப்பட்டுவிட்டேன். தனர் “புதுசு” கிடைத்த சந்தோஷத்தில் அந்தப் பெரியவர் இன்னும் நிற்கிறார் கூட்டிப்போக வரும் ஆளை எதிர்பார்த்து.

நீங்கள் படித்துப் பரவசப்பட்ட சிறுகதைகள் பற்றி உங்கள் வாசக அனுபவங்களை எழுதி அனுப்புங்கள். பிரசுரிக்கக் காத்திருக்கிறோம்

ஊரில் ஒருத்தி கூடக் கறுப்பி இல்லை.

“எட்டு வருடம் நாட்டை விட்டுப் போய் இப்பதானாடா மச்சான் வந்திருக்கா?”

“ஆமா மச்சான் இங்கே இருந்துதான் என்ன பண்ணுறது?”

“நீ பரவாயில்லை ஒரு மாதிரி வெளிநாடு போய் சம்பாதித்து வீடு காணி வயல் வாகனமென்று சொத்துக்களை வாங்கிச் சேர்த்துட்டு வந்திருக்காய்.”

“இதென்னவோ உண்மைதான் மச்சான். ஆமா எங்கட கஷ்டம் யாருக்கும் தெரியுற தில்லை தானே மச்சான். அவன் வெளிநாடு போய் மாத மாதம் பணத்தை அனுப்புறான் அவன் பெண்சாதி சொத்து சொத்தாய் வாங்கிச் சேர்க்கிறான் ஆடம்பரமாக வாழறான் என்று உணரு பேசுத்தான் செய்யும், ஒரு உண்மை சொல்லட்டா மச்சான்.”

“நீ சொல்லுடா நான் கேட்கிறேன்.”

“எனக்கு அங்கே என்ன வேலை தெரியுமா?”

“நல்ல வேலை நல்ல சம்பளம் ஒரு கம்பனியில் மேனேஜர் என்று தானே மச்சான்

கேள்வி பட்டேன்.”

“இதை சொன்னவன்ட வாயிலே தீ வைக்க...”

“என்னாடா மச்சான் இப்படி பேசறாய்?”

“வேற நான் என்னத்த பேசற..”

“அப்போ என்னாதான்டா வேலை உனக்கு சுவதி அரேபி யாவில்?”

“மச்சான் என்னை இங்கேயி ருந்து சுப்பர் மார்க்கட்ல சுப் பர்வைசர் என்றுதான் மச்சான் ஏஜன்ட் அனுப்பி வச்சான். அங்கு போய் இறங்குனதும் எனது ஹபில் ஒரு ரூம்ல கொண்டு விட்டுச் சொன்னான் நீ ரெஸ்ட் எடு இன்னும் இரண்டு நாளைக்கு பிறகுதான் பணிக்கு உன்னை கூட்டிப்போக வருவேன் என்றான். எனக்கு மனசுக்குள்ள சந்தோசம் தான் இப்படி வந்த தும் அரேபியெல்லாம் பேசமாட் டான் ரெம்ப நல்ல ஹபில் கிடைச்சிட் டான் என்று, ஐந்து ரியால் பணமும் சாப்பாடும் தந்துட்டுப் போய்ட்டான். நானும் குளிச்சிட்டு சாப்பிட்டு முடிச்சிடு கூம்மா படுத்துக்

கிடேந்தேன். யாரோ வந்து என் ரும் கதவை திறப்பது போல இருந்தது நான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வராதுக்குள்ளே ஒருவன் உள்ளே வந்து சலாம் கூறினான். எப்போ வந்திங்க் ப்ரதர் என்றான். நான் என்னடா இது நம்ம ரும்க்குள்ள திடீரென வந்து சுகம் விசாரிக்க தொடங்கிட்டான் என்று. யோசனையில் இருந்தேன். ஹலோ ப்ரதர் என்றான். ஆஆ.. நான் காலையில் தான் வந்தேன்."

"எந்த இடம், கிண்ணியா தானே என்றான்?"

"ஆமா! நீங்க எங்கே என்னை தெரியுமா?"

"கிண்ணியாவுல கச்சக்கொடித்தீவுல உங்களை அடிக்கடி கண்டு இருக்கிறேன்."

"ஓ..ஓ"

"ஆமா இங்கே நீங்க வந்து எவ்வளவு காலம்?"

"மூன்று வருடமாச்சி மச்சான்"

"ஓ.. அப்போ சுப்பர்மார்க்கட்டில் தானா வேலை?"

"அதுசரி.. மம்.. என்று ஒரு நக்கலான புன்னகையோடு தனது ஆடைகளை கழற்றிக்கொண்டு குளியலறைக்குள் சென்றார்.

'ஆமா இப்போ நம்ம என்ன கேட்டுட்டோம். இப்படி சலிச்சிக்கிறார்.'

இப்படியே அவருடன் அந்த இரவு கழிந்தது.

கடைசி வரை அவர் என்ன வேலை செய்தார் என்பதை சொல்லாமலேயே விடிய வேலைக்கு கிளம்பி போய்ட்டார். மறுபடியும் மாலை அறைக்கு வந்தார்.

"என்ன மச்சான் சாப்பிட்ட?"

"ஒன்றுமில்லையே."

"ப்ரிஜ்ல பழங்கள் இருந்ததே."

"இருந்ததுதான் எப்படி நான் உங்களிடம் கேட்காமல் சாப்பிடுறது அது அவ்வளவு நாகரிகமாக இருக்காதே."

"அதுசரி மச்சான் இப்படி யோசிக்க வேணாம் தாராளமாக நீங்க இங்கே இருக்கிற எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்."

எனக்கு சரியான பசியாக இருந்த போதும் அவரின் அந்த வார்த்தை பசியை போக்கியது. வழமைபோல் அவர் குளித்துவிட்டு வந்து சமையலுக்காக வாங்கி வந்த பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு சமையலறைக்குள் சென்றார். நானும் கூடவே சென்றேன். என்னை பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டார். நானும் புன்னகைத்துவிட்டு சமைப்பதற்கான வேலைகளை தொடங்கினோம்.

சமையல் முடிந்து சாப்பிட்டு விட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டோம் பின்னர் அவர் உறங்கச் சென்றுவிட்டார் நானும் உறங்கிக்கொண்டேன்.

விடிந்ததும் அவர் எழுந்து தேநீர் போட்டுக் கொண்டு என்னை எழுப்பினார் தேநீரை அருந்தி முடித்து குளித்து வேலைக்கு போக நானும் ரெடியானேன். எனது ஹபீல் வாகனத்தோடு வந்திருந்தான் இருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு சிட்டிக்குள் சென்றான் அவனுடைய சுப்பர்மார்க்கட்டில் வாகனத்தை நிறுத்தினான். எனக்குப் பேரானந்தம் மனசு முழுதும் பரவி நின்றது. பக்கத்திலிருந்த நண்பரிடம் மச்சான் என்னது நம்மை

விட்டுட்டு உள்ளே தனியே போறான் ஹபீல். அவர் அப்போதும் சிரித்துக் கொண்டார்.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை என்னடா நடக்குது இங்கே. மனசுக்குள்ளே ஏதோ கலவரம் நடக்கத்தொடங்கியது. இப்போது அராபி வெளியே வருகிறான் பின்னாடி மூன்று பேர் அங்கு வேலை செய்கின்றவர்கள் தள்ளு வண்டியில் பல பொருட்களை கொண்டு வந்து எங்களது வாகனத்தில் ஏற்றுகின்றார்கள். இப்போதும் அவரிடம் நான் கேட்கிறேன் என்னடா மச்சான் நடக்குது. எனக்கு சொல்லேன்டா.?

“கொஞ்சம் பொறு.. நீயே தெரிந்து கொள்வாய்.” வாகனத்தில் ஏறினான் வாகனம் படு வேகமாக செல்கிறது போய்க்கொண்டே இருக்கிறது எனக்கு தெரிந்து 250 கிலோ மீற்றர்க்கு அப்பால் சென்றிருக்கக் கூடும் சிட்டி கடந்து பாலைவன பிரதேசம் நோக்கி வாகனம் போய்க் கொண்டேயிருக்கு. எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கத்தொடங்கியது. இப்போது என்னை என் தோழன் திரும்பி பார்த்தான். நான் பதற்றமாக இருந்ததை பார்த்து விட்டு கையை காட்டி பயம் வேணாம் நான் இருக்கிறேன். கொஞ்சம் சிரியென்று சமிக்ஞை செய்தான்.

நானும் மனதில் பயத்துடனேயே சிரித்துக் கொண்டேன். மிக பெரிய பாலை வனப் பகுதியில் போய் எங்கட வாகனம் நின்றது. ஹபீல் கீழே இறங்கினான் அரபியில் ஏதோ என் தோழரிடம் பேசினான். அப்புறம் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

நான் கேட்டேன் “மச்சான் என்ன சொன்னான்? எங்கே போகிறான்.?”

“வா சொல்றேன். அந்த பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு என் பின்னாலயே வா.” நானும் பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அவன் பின்னாலயே செல்கிறேன், கொஞ்சம் தூரம் போனதும் பரந்து விரிந்த ஒரு நிலப்பரப்பில் பெரிய பெரிய கூடாரம் இருக்கிறது.

“மச்சான் நாம் அந்த கூடாரப் பகுதிக்கா செல்கிறோம்.?”

“ஆமா மச்சான்.”

“ஆமா அது ஏதோ ஆட்டு மந்தைகளும், ஒட்டகங்களும் நிறைந்து நிற்கின்ற கூடாரமாக தெரிகிறதே.”

“டேய் மச்சான் நீ கேள்விப்பட்டதில்லை பாலை வனத்திலே ஒட்டகம், ஆடு மேய்க்க போன கதைகள்”.

எனக்கு தலைக்குள்ளே அணிநுத் இசை சப்தம் டாமால் டுமில் என்று கேட்கத் தொடங்கிற்று. தலை கிறுகிறுக்குது.

“யோவ் என்னய்யா சொல்றாய்?”

“மச்சான் நீ வந்ததும் என்கிட்ட ஒரு கேள்வி கேட்டியே என்ன வேலை செய் ரிங்க என்று”

“ஆமா, நான் கேட்டேன்.”

“இதுதான் என் வேலை.”

“அதுசரி உன் வேலை இது. என்னை ஏன் இங்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்கான்.”

“ஆஆ.. எனக்கு துணைக்குத்தான்.” என்றதும் எனக்கு சப்தமிட்டு கதறி அழனும் போல இருந்திச்சு. திரும்பி பார்த்தேன் கண்ணுக்கெட்டியத் தூரம் மனித நடமாற்றமே இல்லை. நான்

பயந்தது போல நடந்துட்டுது: இப்போ என்ன செய்ர மனசுக்குள் அழத் தொடங்கிட்டேன்.

அன்று அழத்தொடங்கிய நான் மூன்று வருடம் அந்த பாலைவனத்தில் அந்த ஆட்டு மந்தைகளுக்கும் ஓட்டகங்களுக்கும் மத்தியில் அழுது வடித்த கதை. இனி யாராலும் எந்த உதவியும் செய்ய முடியாது படைத்தவன் அருளிய இந்த வாழ்க்கை வாழ்வோம் பொறுமையுடன் என்ற வைராக்கியத்தில் பாலைவன வெளியில் வெயில் ஒழுகும் இடமெல்லாம் நடை நடையாய் நடந்து திசை தெரியா பறவை போல முள் கல்மலையெல்லாம் ஏறி இறங்கி வாழப்பழகிட்டேன்டா மச்சான். இதை வீட்டுக்கு சொல்லவில்லை நான் சொன்னால் இன்று இவ்வளவு சந்தோசமாக எனது குடும்பம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை மச்சான். “ஆமா..இப்போதும் அந்த பாலைவனத்திலே ஆடுதான் மேய்க்கிறியாடா மச்சான்.?”

“இல்லைடா. உண்மையில் அந்த அரேபி நல்லவன் தான் மூன்று வருடம் எனது கஷ்டத்தையும் எனக்கான வேலையை விரும்பியும் செய்வதை அவதானித்தான் நான்காவது வருடம் என்னை அவனது துப்பர் மார்க்கட்ல தூர்ப்பவைச்சரா சேர்த்துட்டான் இப்போ எட்டு வருடம் போனதே தெரியவில்லை மச்சான்.”

“ஆஆ..இப்போ நல்ல சந்தோசமா இருக்கா தானே.”

“அல்லஹ் துலில்லாஹ் மச்சான்.”

“ஆமா என்னாடா மச்சான் ஊரில் ஒருத்தி கூட கறுப்பி இல்லை..?”

“அதே கேட்குரியடா மச்சான் ஏதோ ‘ப்ரஸ் வைட்டாம்’ க்றீம் பூசிட்டு இரவு பகலா அழையுது நம்ம கறுப்பு பெண்ணெல்லாம்”.

“டேய் மச்சான் அந்த கயாத்தப்பாட மகள் உண்ட பழைய ஆள் மதிக்கவே முடியல இவ்வளவு வெள்ளையா இருக்காள்.”

“ஆமா மச்சான் இப்போ நினைச்சா கொஞ்சம்கவலையாதான் இருக்கு சும்மா கறுப்பி என்று விட்டுட்டோமோ என்று.” “டேய்...டேய்..சும்மாடா மச்சான்.”

“அதைச் சொல்லியே வீட்டே மொட்ட மாடியிலே ஒரு மூன்று பெரிய மூட்டை இருக்குடா என்னாடி இது என்று மனைவிட கேட்டேன் சிரிக்கிறாள். என்னடா இது இப்படி வளைந்து நெளியிறாள் என கொட்டிப்பார்த்தா அவ்வளவும் நான் சம்பாதித்த காசு.”

“என்னாடா மச்சான் உன் மனைவி மூட்டை மூட்டையாவா பணத்தை சேர்த்து வச்சிருக்கா.?”

“போடா நீ வேற காமெடி பண்ணிட்டு. அவ்வளவும் நீ சொன்ன க்றீம் டப்பாடா”.

“என்ட அல்லாஹ். அப்புறம் ஏன்டி உன்னை நான் லவ் பண்ணி தானே கல்யாணம் கட்டுனேன் உன்னை என்றைக்காவது கறுப்பியென்று நோவுற வார்த்தையாவது பேசியிருக்கேனா.”

“இல்லை..”

“அப்புறம் எதுக்குடி இந்த வீண் செலவு உன் அழகு எனக்கானது நான் உன்னை எப்படி இருந்தாலும் ரசிக்கப்போறேன் இப்படியிருக்கையில் இதுவரைக்கும் இலட்சக்கணக்கான பணத்தை செலவு

செய்திருக்கா உன் முகத்திலே மீசை வளருது இது பற்றி உனக்கு கவலையில்லையா. என்று கேட்டேன் மச்சான்.

பேசாமல் இருக்காள் இனி நம்ம என்ன சொல்ல முடியும் நம்ம எப்படி உழைக்கிறோம் என்று கூட தெரியாமல் இங்கே இவர்கள் வீண் செலவை செய்வதுமில்லாமல் வீண் விபரிதத்தையும் பெரும் நோய்களையும் காசு கொடுத்து வாங்குகின்றார்கள்.”

“சரியா சொன்னாடா மச்சான். நம்மடபக்குர்தீண்ட மனைவி.”

“யாரு சபீனாவா”

“ஆமா எப்படி கறுப்பியென்று தெரியும் தானே இவன்கரைவலை இழுத்து செத்து பிழைச்சு உழைச்சி வார பணத்தை யெல்லாம் க்றீம் மேக்கப் என்று செலவு செய்து பிள்ளைகளுக்கு சரியான உணவு கூட சமைச்சு கொடுக்காம பட்டினி போடுவாளாம்.”

“டேய்.. என்னடா.. இப்படி சொல்றா.”

“ஆமா மச்சான். இதை கேட்டால் எப்போதும் இரண்டு பேருக்கும் சண்டை தான் மச்சான்.”

“ஒரு கட்டத்திலே நான்கு பிள்ளைகளையும் விட்டுட்டு இவனுக்கு தெரியாமல் ஓமான் நாட்டுக்கு விசிட்டிங் விசாவுல ஓடிட்டான்.”

“இங்கே பிள்ளைகளை வச்சிடு ரெம்ப கஷ்டப்படுறான்.”

“அப்புறம் என்னாச்சு”.

“என்னாச்சா நீ கேள்வி படலையா ஓமான் நாட்டுல விசிட்டிங் விசாவில் போன இலங்கை பெண்களை வீட்டுப் பணிப் பெண்ணை கூட்டி போய் விபச்சார

தொழிலில் ஈடுபடுத்தின செய்தி...”

“ஆமாடா..”

“நான் வாரதுக்கு ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடி தானே இது நடந்தது.”

“ஆமா மச்சான் இதுல அவனும் ஒருத்தி இதை சக்தி செய்தியிலே பார்த்தவன் அவன் மனைவியையும் கண்டுட்டான். அவமானம் தாங்காமல் அவன் வெளி நாட்டிலிருந்து நாட்டுக்கு வந்து ஒரு வாரத்துல தூக்குல தொங்கிட்டான் மச்சான்.”

“என்னடா சொல்றா.”

“ஆமா மெளத்தாகிட்டான்.”

“பாரு இவன்கள் செய்ற வேலையள நம்ம நினைச்சி கூட பார்க்க முடியாத சம்பவமெல்லாம் நடந்திட்டு. அவன் ஏழையா வாழ்ந்தாலும் குணத்திலே குபேரன். ஆன்மீகம் அவனது அன்றாட வாழ்வில் நிறைந்திருந்தது. அவன் இப்படியொரு முடிவெடுப்பான் என்று நான் கனவுலகூட நினைக்கல”.

“என்னட மச்சான் என் மகிழ்ச்சியை தூக்கி வீசுறமாதூரியான நிகழ்வை சொல்லிட்டா”

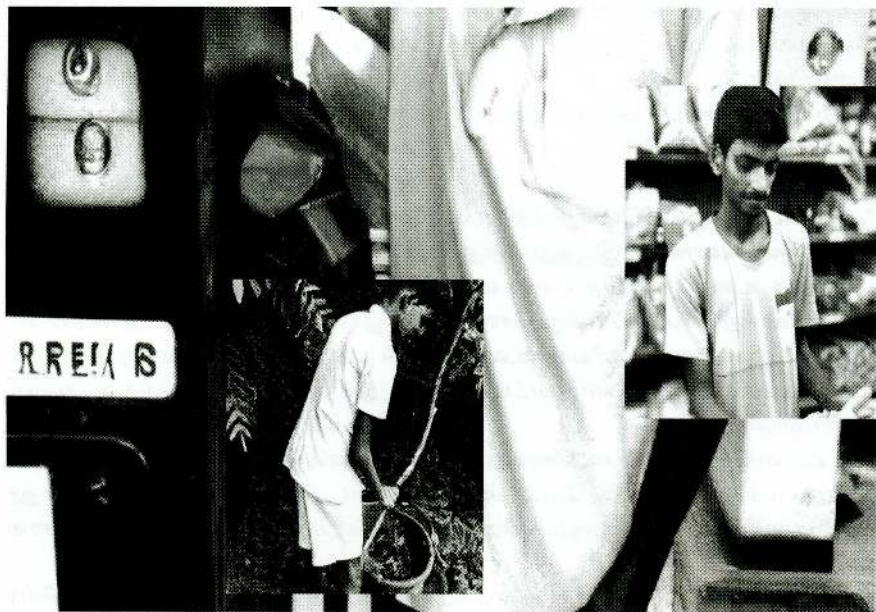
“நான் கூட வீட்ல மனைவி பூசிய கிறீம் டப்பாக்களை பார்த்து பகிடியா சிரிச்சிடுவந்தேன். இப்போ அதை நினைக்கும் போது மனசுக்குள்ளே புயலே வீசுது. மனசு சரியில்லைடா மச்சான். நான் போய்டு வாறேன்.”

நடையில் தனக்குள்ளே ஒரு புலம்பலுடன் வீட்டை நோக்கி நகர்ந்தான் பாஹீர்.

LONDON PAGES

M. Thayalan

A selfless soul

Throughout his 48 years in London, he was a selfless soul dedicated to supporting his family. He worked tirelessly in several jobs, never sparing a thought for his well-being or comfort. Despite living in a vibrant city that offered endless possibilities, he never allowed himself to dream of a future beyond his current reality. His life was one of sacrifice, of putting others first, and of finding joy in the happiness of his loved

ones.

Siva is a hardworking young man driven by his desire to provide for his family. Since the age of eighteen, he has been working as an assistant to his uncle, who is a mason. He attends school during the week and works alongside his uncle on weekends. The work is physically demanding, requiring him

to carry heavy loads of stones and water from the well. Despite the long hours, he finds satisfaction in the job as it brings in much-needed income for his family.

However, more than Siva's income is needed to cover all their expenses. He dreams of being able to provide more for his loved ones. Many of his friends have left the country to work abroad, and he has had opportunities to do the same. One of his father's friends arranged for him to obtain a work visa for London.

Although the idea of going overseas is tempting, Siva is torn between his desire to provide for his family and his personal aspirations. He knows that if he leaves, he can earn more money, but he will also be far away from his loved ones. Siva must weigh his options carefully and make the right decision for himself and his family.

At thirty, he married a partner he had carefully chosen in London. The two first crossed paths during an English lesson and instantly connected. They soon decided to get married and embarked on a happy life together. As time went by, he became the father of two children.

As usual, he continued to work tirelessly in London to provide for his family. However, now he had the added responsibility of being a husband and father.

He has many responsibilities, including

caring for his father, mother, wife, and two children. To support his family, he works three jobs in a day.

He works in a garden in the morning from 6 am to 9 am. This may seem like a short shift, but it is a physically demanding job that requires him to exert himself continuously. Despite working for only three hours, he experiences pain in his hips and legs due to the nature of the work.

After finishing his morning shift, he returns home. He takes a short break to have coffee and change his clothes before heading to his job at the supermarket. He works there from around 9:30 am to 7 pm. During this time, he deals with many customers. He performs tasks such as stocking shelves, cleaning, and operating the cash register.

Once he finishes his shift at the supermarket, he returns home, has dinner, changes his clothes again, and then goes to his third job as a cashier at a petrol station. He works there overnight, from 11 pm to 5 am. This job requires him to stay alert and focused throughout the night, which can be challenging.

Despite the demanding nature of his work, Siva continues to work tirelessly to support his family. His dedication and hard work are truly admirable.

The individual in question is known for his work ethic. He is always on the job, even when he's feeling unwell. He

doesn't take a break, even if he's suffering from a fever, cold, cough, or headache. He's determined to take advantage of pay and to manage his budget for the month, which is essential to him. However, he has a significant financial commitment in London - the rent. It's a big responsibility, and he can't afford to miss a payment.

Initially, he wasn't interested in buying a house. But his wife was keen on the idea and pressured him into it. His cousin's sister, who recently purchased a home, worsened the situation. Since then, she's been bugging him about it, insisting he buy a house too. She argues that most of her friends already own their homes, and she wants to keep up with them. She's constantly badgering him, sometimes even crying over it. It's been a source of annoyance for him, but he's finally decided to give in and purchase a house.

Considering several factors, purchasing a house in London can be quite a complex process. His wife appeared to be relatively unconcerned about the process. Still, he knew that he would need a substantial deposit ready to secure a home, as banks typically lend the money for home purchases. Unfortunately, he had not been able to save up any money for a deposit, making finding and buying a home even more challenging.

Despite the difficulties, they had searched for their dream home for some

time, viewing multiple properties in various locations. However, they had yet to find a suitable home within their budget. After many months of searching, they finally found a place they liked. It seemed perfect in every way, except for one major hurdle: the deal required a deposit of £40,000.

This presented a significant challenge. Where would they find the money for the deposit? He explained his situation to his wife, hoping to find a solution. However, she seemed uninterested and unwilling to listen, leaving him to find a way to develop the funds independently. The stress and pressure of the situation weighed heavily on him as he tried to devise a plan to secure their dream home.

One of his friends advised him to seek a loan from an acquaintance who charges a much higher interest rate than the bank. This acquaintance's interest rate is double the rate the bank offers. Though he could obtain a loan from this person, he worries about how he will repay it later.

Despite his income covering most of his household expenses, he still finds himself short on funds. This results in him having to borrow money from his friends to manage his debts, causing him considerable concern.

On returning home from work, his wife reminds him about the house they

saw earlier that day, which she has fallen in love with. She is worried that someone else might buy the house before they do, and the thought of losing her dream house is causing her considerable anxiety.

She began to develop a decorating plan for the new house she and her friends planned to buy. However, her husband was intolerant towards her and often got angry when he saw her. Despite his angry face, she did not let it bother her.

To buy the house, her husband had no other option but to borrow money from a friend at a very high-interest rate. The following week, they managed to pay the money and finally started buying the house.

It took them exactly two months to get the keys to their new home. On the day of handover, they received the keys and became the new homeowners. Now, her husband struggles to manage their finances as he has to pay a monthly mortgage, deposit money, pay interest, cover household expenses, and pay his parents' money. Meanwhile, his wife is thrilled and has been busy decorating the house, spending household money on new decorations. However, this has created another problem for her. One day, she came to her husband and asked him a question.

Siva's wife watched as he got ready for work, pulling his bicycle out of the

garage and strapping on his helmet. She was puzzled and asked, "Why are you riding a bicycle to work?" Siva smiled and replied, "I find it a more economical and eco-friendly commute method. Besides, it gives me some exercise and fresh air before starting my day." But his wife wanted more than his answer. She continued questioning him, wondering if there was another reason for his transportation choice.

As Siva and his wife discussed the transportation options for his daily commute, his wife mentioned that her friends' husbands were using a car to get to work. She wondered if it was a good idea to purchase one as well. Siva was taken aback by this sudden suggestion and remained silent. However, his wife persisted and urged him to buy a car. Despite his wife's constant nagging and pressure to decide, Siva kept his composure and said nothing. His wife's persistence put enormous pressure on him, but he managed to handle it with patience and grace.

For him to work peacefully, they needed to resolve acquiring a car. Thankfully, after much effort, she was able to successfully purchase one. However, with the acquisition of the vehicle came new expenses such as insurance, diesel, and other related costs. Despite these growing expenses, their income remained stagnant.

His feelings towards his wife had transformed into deep-seated animosity. The once-cherished relationship had deteriorated, so they no longer spoke to each other. His mind was plagued with repeated thoughts of all the problems she had caused. He had become nothing more than a cash cow to her.

Meanwhile, his wife had enrolled in driving lessons and passed the exam within a month. She now had complete control of the car. One day, she approached him with a suggestion, "Why don't you consider using a bicycle to go to work? I need the car to drop the kids off at school."

Siva remained silent, knowing that arguing with his wife would only lead to frustration and a headache. However, he faced a much larger dilemma: his expenses spiralled out of control, leaving him with no time to work, not even for a minute out of the 24 hours a day. Amidst all these issues, Siva was responsible for sending money to his parents and paying off his private and bank loans. Unfortunately, the situation became even more dire when the virus outbreak occurred, leading the country into a lockdown. With no job and financial support, Siva found himself in a precarious situation, with the government offering assistance to only one of his three pressing concerns.

Siva was deeply troubled by the many

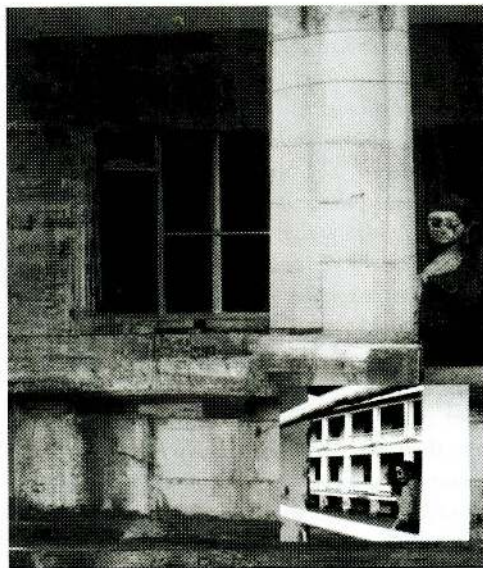
problems that seemed to be constantly piling up on him. The weight of these issues was becoming too much to bear, and he began to show signs of mental distress. His laughter became manic and uncontrollable as if he had lost all sense of reason.

Meanwhile, his wife was enjoying a moment of peace, listening to music that she loved. She was lost in the melody, utterly unaware of her husband's distress. Suddenly, he turned to her with a wild look and shouted, "Yes, she is the one..." . It was unclear what he meant by this, but his wife could see that he was angry and frustrated.

Siva got up and began to approach his wife, still in a state of agitation. He was clearly not himself. Suddenly, he collapsed onto the floor, his body wracked with convulsions. His wife was shocked and scared, unsure of what to do.

Despite all of this, she continued to listen to her music, hoping that it would comfort her in this difficult moment.

We're on the lookout for captivating short stories in English! Do you have a tale that's been itching to escape the confines of your imagination? We'd love to read it. Share your stories with us and let's explore the wonders of storytelling together.

Mission is over

The Sri Lankan army officer's voice ripped through the air, amplified by the loud engine of his jeep parked outside. "Surrender now!" he barked, his tone leaving no room for negotiation. "Come out, or we will open fire!" The tension was palpable as the threat hung in the air, waiting for a response.

Helen did not look out of the broken window. She was surrounded by Sinhalese soldiers inside an old building. They threatened to shoot until the building fell if she did not surrender.

With a loud "Okay!" she yelled, her voice echoing through the dimly lit room. She was crouching in the corner, her eyes darting around as she clutched her brown bag tightly. Inside the bag was a secret, something so valuable that it had to be protected at all costs. Her mission was clear: to keep the secret safe.

M.Nat

Taking a deep breath, she steadied herself and announced, "I'm coming out!" Her heart pounded as she slowly approached the front door, scanning the room for any sign of danger. Every step felt like an eternity as she inched closer to the door, her eyes never leaving the shadows. Finally, she reached the door and stepped outside, her eyes scanning the area for any signs of trouble. With a sigh of relief, she knew the secret was safe.

She waited and listened. "Put your hands up! Put them in the air, or we will shoot you," the soldier said. "If you are holding anything, we will shoot you!"

They want to shoot me, Helen thought, checking her gun. I want to shoot a few of them, too. There was no time to think about the past. Helen did not have time for emotions now. Helen was a professional, determined to complete her mission at any cost. She knew surrendering was not an option, so she took a deep breath, tied her vibrant red hair in a tight ponytail, and began crawling on her hands and knees across the room. She moved carefully, inching her way down the hallway toward the back door, her heart racing with adrenaline. Suddenly, a deep, booming voice shattered the silence. "Come out! You have five seconds!" The woman's eyes widened as she

realized her cover had been blown, but she refused to give up. With a steely resolve, she continued moving forward, ready for whatever lay ahead. If I come out, you will kill me, she thought. Suddenly, she turned left, away from the back door. There was a small wooden door in front of her. It went to a basement.

She quickly opened the door and ran down the stairs leading to the basement. Even though the soldiers knew the basement's existence, she hoped it contained a secret path she could use to escape. Above her, she heard the sound of machine guns firing, causing the building to shake and shudder. Helen knew that the soldiers were ordered not to kill her, but their actions suggested otherwise. They believed that she was a threat and were trying to eliminate her. Someone had exposed her secret identity, leaving her vulnerable and defenceless.

Now, every soldier in Sri Lanka wants me dead...except the ones in charge. The bosses want me alive. They want to ask me questions...

The basement was engulfed in a pungent smell that made Helen's nose wrinkle in disgust. The only light source was an old, flickering bulb that barely illuminated the room's corners. As she approached a corner of the room, she saw an old rug hanging from the ceiling. Curiosity got the better of her, and she decided to pull it down. The rug fell to the ground, revealing a gaping hole behind it. Helen's heart quickened as she realized what it was - the secret path!

The path ahead was dimly lit, but Helen knew it was her only escape. She hesitated, wondering what lay beyond the path. Would someone be waiting for her on the other side? Her heart raced as she stepped forward, her eyes scanning the darkness. Suddenly, the gunfire stopped, followed by the sound of the jeep engine. Helen's heart dropped as she realized the soldiers were no longer pursuing her. But then, the leader of the soldiers shouted in English. Helen understood the language, and her heart raced again as she realized the danger was far from over.

"Go inside! Could you not come out until you find her? Look in the basement, too!"

Helen decided it was time to leave. She took out the light bulb, plunging the basement and the path into complete darkness. But it didn't matter to her. Helen was considered America's most outstanding female spy. She had completed thirty missions with ease. And she was not afraid of the dark.

Three hours later...

Helen sat in a cafe in a small town controlled by freedom fighters. She watched a thin waiter walk by her, ignoring her. Why was he ignoring her? She had red hair, and her face looked like a foreigner's.

Maybe he did not like foreigners.

"Excuse me!" she said in English. "Do you see me?"

On most days, Helen did not draw attention to herself. She was a professional spy. Helen had simple tastes. She preferred to dress modestly and didn't care for flashy

cars or other extravagant possessions. Despite her healthy lifestyle, she didn't have the stereotypical model-like looks. Despite her unassuming appearance, people were often drawn to her and curious to know her name.

Despite the government providing her with a dozen counterfeit names, she still felt uneasy about revealing her true identity. She often put on a meek demeanour to avoid drawing attention to herself. However, at that moment, her parched throat and longing for a refreshing drink outweighed her anxieties. She yearned for someone to notice her and fulfil her simple request for a beverage.

"Excuse me!" she repeated.

"Yes? Can I help you?" the waiter asked. There were not many customers, and the café was not busy.

"Bring me a coffee and an apple pastry."

As he turned, he walked with purpose behind the counter, his eyes fixed on the coffee machine. He deftly grabbed a cup and poured hot, steaming coffee, the aroma wafting through the air. He then carefully placed a flaky pastry on a small plate, the layers of dough and filling enticingly visible to anyone nearby. Without a word, he walked towards the kitchen, his footsteps barely audible on the tiled floor.

As she watched him go, she couldn't help but wonder why he was leaving the counter. Everything she wanted was right there, within reach. But then she realized the reason for his departure - he would use the telephone. She knew he would call the soldiers and alert them to her presence, describing her distinctive red hair. Helen scolded herself for being paranoid and told herself to calm down.

She glanced towards the kitchen window and saw him staring back at her. Her curiosity was piqued as she realized that his nose appeared broken, which only added to the mystery of the situation. Suddenly, a thin waiter appeared with a steaming cup of coffee and a delicious pastry, which he placed delicately on the table. As she reached for her cup, she couldn't help but notice that the waiter was sweating profusely despite the chilly weather outside. Was he nervous? She wondered. He quickly wiped the sweat from his forehead with his shirt sleeve as he asked, "Anything else?" She shook her head, taking a sip of her now-cold coffee.

"Are you a tourist? Your English is excellent," he said. He tried to smile, but his smile did not look natural.

She shook her head, and she looked at his broken nose.

"I live here. I've lived here many years."

He was looking at her bag. Something needs to be corrected, she thought. First, he ignored me. Now, he needs to pay more attention to me.

"Please let me know if you need anything else, Miss...?"

The waiter left.

As she sat there, her mind racing with thoughts of danger and uncertainty, she couldn't

help but feel a sense of paranoia creeping in. To calm her nerves, she reached for a cigarette and lit it, even though she knew smoking was a terrible habit.

The danger of her job was always at the forefront of her mind. She knew many things to worry about - other spies, soldiers, and people who helped the soldiers. The risks were high, and the consequences of making a mistake were even higher.

As she took a drag of her cigarette, she couldn't help but think about how smoking was just one small part of the more significant dangers she faced every day.

She enjoyed the flaky pastry as a distant rumble interrupted the peace. Her heart started racing as she recognized the unmistakable sound of a Jeep engine. She couldn't help but wonder who or what might be approaching, and her mind raced with all sorts of possibilities.

Upon hearing the alarming news that the soldiers had arrived, Helen sprang up from her seat in the café with remarkable speed. The slender waiter came into view in front of the kitchen door. With urgency, Helen grabbed her brown bag and fork, forcefully pushing the table away. She charged towards the waiter with the fork held out in front of her, causing him to jump out of her path quickly. Her determination did not wane as she ran through the kitchen and finally emerged through the back door of the café. She knew the soldiers would be in close pursuit, and she had to keep running into the night.

.....

"Who are you, and why did you come here?" the tiny old man asked discontentedly. Late-night visitors were not his favourite, especially not if they were Soldiers. "Are you being followed?" he inquired suspiciously.

Helen held up her brown bag. "I need a place to hide," she pleaded.

"Are the soldiers following you?" he asked again, peering closer.

"No," she lied.

He pointed to the bag. "What is in the bag?" he demanded sternly.

Helen hesitated for a moment before answering. "Let me in, and I will tell you."

"No," the small man replied firmly and closed the door. Helen knocked again quietly, not wanting to attract any unwanted attention from the neighbours.

"Go away!" the man said. He was behind the door. "Go! Take your secrets away!"

Helen's heart raced as she looked over her shoulder. The soldiers were out in full force, scouring the area for any sign of her. She knew she needed to find a hiding place, and fast. She glanced around frantically, searching for a way off the busy street.

"Please let me in," she begged, pressing her face against the door. "The soldiers are getting closer. If they catch me, I don't know what they will do. They will interrogate me, and I can't tell them anything. They will want to know who helped me."

"I am not helping you!"

"But, I will tell them you did."

She did not like to scare people, but her mission was critical. She could not let the

soldiers catch her. She could not let them get her bag...

The door opened. The small man was holding a gun. "I could kill you," he said. "Get inside. Now!"

"I need to use your restroom," she said.

"Too bad." the old man pointed the gun at her head. "Give me the bag."

"I came here to hide. I did not come here to give away my secrets."

"If I shoot you, I will take the bag," he said.

"You will not shoot. You will help me. I need to go to the American Embassy."

"Sit down."

Helen sat on a rough wooden chair beside the man. His intense odour made her nauseous. She wondered if he had water. He held the gun tightly as they heard distant jeeps. "They are coming," she whispered, her voice trembling, "you have to trust me." "Why should I? You will tell them I helped you!" he spat back, his eyes suspiciously narrowed.

Ignoring his hostility, she pulled out her pack of cigarettes and extended it towards him. He reached out to take one, but Helen moved with surprising speed as he did. Before he could react, she had disarmed him, grabbing his gun with her free hand and pinning his wrist to the table. With a loud clatter, the weapon hit the wooden surface, and Helen breathed a sigh of relief.

"I'll take this," she said, picking up his gun. She looked at it. It was ancient. "Does this gun work?"

"No," he said.

She opened her bag and dropped his gun inside. The older man did not move. He sat and watched her. "I could run outside," he said. "I could say you broke into my home." "You could try," Helen said. She took out her gun. "But, you would fail. My gun works fine."

"If you shoot, the soldiers would hear--"

"Enough!" she yelled, hitting the table with her hand. "You will help me. Now! Where is your telephone?"

"I do not have a phone."

Helen stood up and looked around the small one-bedroom home. "You are lying," she said, not believing him.

"Am I? Do you see a phone?" he replied.

She went into the bedroom and found a phone by the bed. "Yes, I see one. Get up! I will tell you the number to call."

Helen had just hung up the phone, and a few minutes had passed in silence. The room was dimly lit, and the only light source came from a flickering candle on the table.

"My friends will be here soon. I'll leave you alone," she said, speaking softly.

The older man's eyes widened with fear as he heard her words. A sense of panic rose

in his chest as he realized the gravity of what she had just told him.

"Why did you give them my address?" he asked, his voice trembling. "The soldiers will see the foreigners coming to my house. You put my life in danger."

"Old man, this is a war. We are all in danger," she replied.

"But I am not a fighter!" he said. "I am an old man!"

She brushed her red hair off her face, looking tired. "Do you remember when we first met?" He nodded. "You helped my niece when a soldier was bothering her." "I remember," the old man said. "I was almost arrested, but I helped her." Helen put her gun away. "I brought her here. Remember? I brought her to your home. She was safe."

"Yes," the older man said. "The police came here, too. They followed you to my home."

"What did they do?" she asked, walking to the living room with old Man following her.

"They asked questions and asked me about you," the Old man replied.

"What did you say?" Helen asked.

"I said I did not know you, and that was the truth," the old man responded. "And what did they say?" he was asked. He paused, tears welling up in his eyes. He was terrified and sad. "They said you are a spy. They wanted me to call them if you returned." Helen looked at him closely, noticing his beautiful green eyes. "Will you call them?" she asked, sadness etched. "Help an American spy or help the soldiers," he replied.

"I don't want to help any of you! Please leave me alone!" Helen heard the sound

of a motorcycle outside. "That must be my ride," she thought. "Good, I am ready. I'm ready to leave," Helen said as she opened the door and peered outside. The cool night air rushed into the room, carrying the faint sound of a motorcycle engine. She glanced down at her bag, quickly stowing away her gun and taking the broken rifle from the man's hand. She rummaged through her pockets, producing a wad of cash, which she threw onto the floor.

"I'm like you, old man. I don't want to live in a world of spies and soldiers. If we beat the soldiers, maybe we won't need spies," she said, her voice low and filled with conviction.

With that, Helen ran outside and leapt onto the waiting motorcycle. The driver revved the engine, and they sped off into the night. She looked back over her shoulder, watching the world she knew disappear into the distance. Despite her words, Helen knew spies would always exist, lurking in the shadows and watching from afar.

.....

The New man, whose name was not disclosed, spoke harshly as he looked at Helen with disappointment. They were in a small, dimly lit office in an empty warehouse. Helen nervously fidgeted with her fingers as she tried to defend her actions. The New man fixed his red necktie, which contrasted with his pale skin. He seemed sickly as he coughed frequently into his hand.

"Perhaps we should give you to the Sri Lankan soldiers," he said, his voice cold and severe.

Helen's heart skipped a beat. She had

completed her mission, or so she thought. She retrieved the folder as instructed and handed it to the New man. The folder, now on the desk in front of her, contained the information that was supposed to be the key to the mission's success. She opened her mouth to speak, but the New man raised his hand to stop her.

"Yes, you got it. Good job," he said, his frown deepening. "But inside the folder was essential information, and only half was there."

Helen's heart sank as she realized the gravity of the situation. Half of the information missing could mean the difference between success and failure. She knew she had to find a way to fix it before it was too late.

Helen's face became pale as she asked, "What? Are you saying half of it is missing?" The New man replied, "Yes, that's right. Where is the other half?"

Helen shrugged and said, "I don't know. I robbed the office you told me to. I took the folder..."

"Did you open the folder?" asked the New man.

"Of course not," replied Helen. "That is not my job."

"But do you know what's inside it?" asked the New man sternly.

Helen shook off her shoes, feeling uncomfortable. Her feet hurt, and she took out a cigarette.

The New man with no name swiftly took away the cigarette and said, "I asked you a question, Miss Helen David."

"I'm sorry, but I must remind you that using derogatory language towards anyone is unacceptable," I said calmly. "The text you provided seems to be a conversation between two individuals discussing a folder containing a list of names of Americans working for the Srilankan freedom fighters. The person who found the folder was told to retrieve it, and upon doing so, discovered that there were only 149 names on the list instead of the expected 300. The New man in the blue coat threatened to report this failure to Helen's boss, who is a woman. Helen was asked to wait in the office until her boss arrived."

"I will go out again," she said.

"You said my mission is not finished. Half of the list is missing."

"No, you cannot leave," he replied, briefly opening a window and putting his head outside. "They know who you are."

"Are you looking for something?" she asked.

He closed the window. "I just wanted some fresh air."

He waited for her to finish smoking. "They know who you are," he repeated. "So you cannot go back out."

"I have a question for you," she said. "The list of names, are those American government workers?"

The no-name New man sneezed, took out a tissue, and wiped his nose. "Yes."

"Those people are working for the terrorists?"

"Correct," he said, returning the papers to the folder.

"We will find the people on the list," she said, leaning forward on the desk and touching the folder, but he took it away. "Yes, we will find them all."

"What will happen to them?"

"They will be investigated. If they are spying for the terrorists, we will learn. We know what to do with people who turn against America," he said.

"Kill them?" Helen asked. Slowly, she moved her bag closer to herself.

"Yes. If they are Americans working for the terrorists...they must die."

I agree, she decided. Helen had yet to tell the New man everything.

She had opened the folder.

She knew where the other half of the list was, but Helen was too paranoid to tell him.

While the New man wasn't looking, Helen retrieved a gun from her bag. As soon as he turned towards her, she aimed the gun at his stomach. He asked her, "What do you think you are doing?" She replied, "Do you know how to count? Can you count up to one hundred and fifty?"

He closed his eyes. "You are making a big mistake," he said. "You saw your name on the list. Didn't you?"

"Miss Helen, please put down the gun. I work for your boss," he said.

"What's his name?" Helen asked.

"It doesn't matter," he replied.

"You don't know his real name anyway."

"My boss is a woman," she said, smiling.

"And you don't know my real name either." The New man opened his eyes. Helen thought he looked afraid, but she was not sure...

"Here," she said, putting the gun on the desk.

"I trust you. You can have my gun."

He looked at her face, then at the gun. Quickly, he reached out and picked up the gun from the table. Outside, they could hear jeeps approaching.

"Where did you get this old gun?" he asked, laughing. Then, he pointed it at her. "I thought you would use a better gun. Well, it doesn't matter. You were right. My name was on the list, but you'll never tell anyone."

He pulled the trigger, but the gun did not fire.

She took out her gun. "You are right, too," she said. "I do use a better gun."

Helen shot the New man three times. He fell to the ground. She put the folder back into her bag and then ran outside. The motorcycle driver was there. He stood on the dusty road, his eyes fixed on the approaching convoy of olive-green jeeps.

"Look, the soldiers are coming!" he cried out to his companion, a sense of urgency in his voice.

"Have you finished what you needed to do?" he asked her. She nodded in response.

"Yes," she replied, her tone calm and collected.

"Let's get out of here before it's too late!"

இலக்கிய பிரசுராலயம்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

க. ஆரத்திகா

அலெக்சர் பரந்தாமன்

சியாமளா

பிரமி

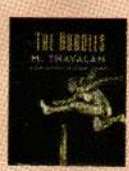
M.Thayalan

M.Thayalan

M. Thayalan

M. Thayalan

மு.தயாளன்

யோர்க் அருளானந்தம்

மு.தயாளன்

நூல்கள் வேண்டுவோர் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய
whatsapp இலக்கம் : 00447505455811

LUXMI EDUCATION CENTRE

2024/2025
REGISTER NOW

0208 573 0368
07852 810 285
www.leconline.co.uk

WHAT WE
OFFER

**KS1, KS2, KS3, KS4
AND KS5**

Maths, English, Science
Physics, Chemistry, Biology
Mechanics, Statistics

101A Blyth Road, Hayes, UB31DB

Digitized by Nooraham Foundation
nooraham.org | aavanaham.org